

glasilo salezijanske družine

leto 1989

Salezijanski vestnik

številka

4

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine

Izdaja Salezijanski inšpektorat v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava Knjižnice
Ljubljana-Rakovnik

Leto 62 (1989)

Številka 4 (1. september 1989)

Ureja uredniški odbor

Glavni urednik Bogdan Kolar
Odgovarja dr. Alojzij S. Snoj

Naslov:

Salezijanski vestnik
Rakovniška 6

61108

p.p. 4

Na podlagi mnenja Republiškega komiteja za kulturo je Salezijanski vestnik oproščen prometnega davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1877. V slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu izhaja v 39 izdajah in v 18 jezikih (letna naklada prek 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez med člani salezijanske družine. Izhaja štirikrat letno. Obvešča o življenju salezijanske družine doma in po svetu ter posreduje don Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar vsakomur, ki ga želi.

Hvaležni smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

Fotografijo za naslovnico je prispeval Mirko.

SEPTEMBER - PRILOŽNOST ZA NOV ZAČETEK

Konec počitniških mesecev pomeni poseben čas v našem življenjskem utripu. Za mlade člane naših skupnosti, ki prvokrat vstopajo v šolske razrede, je to čas pričakovanja in radovednega upanja, nemalokdaj negotovosti in začetka pridobivanja znanja. Za že bolj izkušene zbiralce učenosti lahko ta čas pomeni nov začetek desetih mesecev skrbi, lovljenja zadnjih trenutkov, merjenja moči pa vendarle časa, o katerem bodo pozneje, ko se bodo pojavili prvi sivi lasje in se bodo možem višala čela, govorili:

“Ja, takrat je bilo pa res lepo.” študentje bodo za nekaj tednov še brez večjih vznemirjanj, za nekatere pa kljub temu že morda priložnost za izpolnitev pogojev za vpis ali za pripravo na zaključne preizkuse, ki jim bodo odprli pot v poklic in v zaposlitev.

Odprle se bodo tudi veroučne učilnice, kjer bodo veroukarji poglabljali znanje o Bogu in se vživljali v doživljanje božjega. Nove katehetske moči bodo stopile na pot vsakodnevnega pastoralnega dela.

Tako ali drugače smo na takšen ritem vezani odrasli.

September, z vsemi obeležji novega začetka, je tako v našem kulturnem krogu postal uvod v obdobje razširjanja znanja, življenjskih izkušenj in modrosti za vse bolj ali manj mlade, ki mu potem sledijo meseci šolskega leta. In prav v tem je njihova privlačnost, tudi za tiste, ki ne stopa-

mo več po poti z zakonom predpisane načina izobraževanja. Vsi smo potrebni novih spoznanj, zlasti v času, ki ga označuje hiter napredek na vseh področjih. Graditev osebnega zaklada znanja in vedenja je naloga, ki nikoli ne preneha, ker se v življenjskem dozorevanju ni nikoli mogoče ustaviti. Marsikdaj to nalogo pripisujemo le šolarjem, študentom, skratka tistim, ki vstopajo v življenje.

Enako velja za poglobljanje poznanja Boga, življenja Cerkve doma in po svetu, za vključevanje v nova prizadevanja, ki smo jim priče na vseh ravneh. Še zlasti osebna rast na tem področju življenja zahteva veliko zavzetosti in ni nikoli končana.

Rast v krščanskem prepričanju ima prve začetke v družini, se razširja v času rednega izobraževanja in utrjuje ob nujnem trajnem osebnem delu v vseh nadaljnjih obdobjih življenja. Z vprašanji te vrste se najpogosteje srečujejo starši, ki želijo svojim otrokom pomagati pri napredovanju na vseh ravneh in vsi drugi, saj so vprašanja o Bogu in njegovi Cerkvi začela vstopati tudi na tista področja življenja, kjer jih do sedaj ni bilo mogoče zaslediti.

Začetek novega šolskega in veroučnega leta je zato izziv za vsakogar in priložnost, da nas leto obogati z novimi spoznanji, pač po meri osebne zavzetosti in pomembnosti, ki jo osebni rasti dajemo sami.

SEZUJ SI ČEVLJE

Ne stopaj semkaj! Ta kraj je svet. Sezuj si čevlje!"

Vemo, da je te besede slišal Mojzes. Videl je namreč grm, ki gori, in vendar ni zgorel. "Grem, da vidim to prikazen," si je dejal sam pri sebi Mojzes. In tedaj je zaslišal te besede.

V našem času smo vsi zelo podobni Mojzesu. Vsi bi radi vse videli in vse vedeli. Zdi se nam, da smemo in moremo vsako stvar, vsako reč, vsak dogodek, vsako bitje nekako vzeti "v svoje roke", po svoji želji otipati, videti, ugotoviti...

Ob tem mi prihaja na misel boleč dogodek. Gospodar je moral prodati vso svojo živino, da bi se rešil. Bilo je to pred petindvajsetimi leti. Prinesel je denar domov, ga veselo postavil na mizo, da bi ga še enkrat preštel. Sredi štetja ga je poklical sosedov glas, potreboval je nujno pomoč. Gospodar je naglo odšel in na mizi pustil denar. Le otrok je ostal v hiši. S škarjami seveda... Takoj se je lotil "prijetnega" opravila in začel denar razrezovati in sestavljati nove oblike...

Ni treba opisati doživetja očeta, ko je stopil nazaj v hišo...

Otrok si je pač mislil, da reže papir, razrezal pa je veliko vrednost, vse bogastvo družine.

Mnogi pravijo in bržkone tudi sami čutimo, da se bližamo enemu izmed najbolj skrb zbujajočih obdobjev življenja. Igramo se na-

mreč, kot prej opisani otrok, s škarjami v rokah, z najbolj osnovnimi in najbolj pomembnimi vrednotami.

Zato bi morali v našem času zopet slišati besede, ki so bile namenjene Mojzesu.

1. "Ne stopaj semkaj"

Človek ni edini in popoln gospodar vsega. Človek ni stvarnik. Zato človek ne more z vsem po svoji volji razpolagati. Človek se ni sam ustvaril, ni si sam dal sposobnosti za porajanje življenja, ni v svoji moči določil temeljnih zakonov življenja. Ne more stopiti na božji prestol.

2. "Ta kraj je svet"

Življenje in vse kar omogoča nestanek življenja, je nekaj velikega. Je božji dar. Zato je nekaj

svetega. Ne more biti odvisno od mojega trenutnega razpoloženja ali volje. Z nobenimi škarjami igračkjanja se ne smemo dotakniti tega "svetega kraja" življenja.

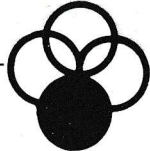
3. "Sezuj si čevlje"

Pomeni, da moramo imeti spoštovanje pred tem "grmom življenja". Če ta grm "gori in ne zgori", pomeni, da je v njem navzoč "Gospodov plamen", to je božja ljubezen, zato se tega skrivnostnega grma življenja ne smemo dotikati z oholim razpoloženjem, z neurejenim srcem, z radovedno strastjo... Sezuti se je treba.

Ta "grm življenja" je zaupan družini. V družini naj bi novi člani človeške družine dobili veliko spoštovanje in pravi odnos do "grma življenja". Približevati bi se mu smeli le s prečiščenim srcem in z urejenimi nameni.

Začenjamo novo veroučno leto. Če smo doslej govorili, kako veliko poslanstvo ima človek in da to dostojanstvo Cerkev zavzeto brani, potem moramo zdaj reči, da je družina edini kraj, ki človeku omogoča rast. Kateheza mu bo pri tem v nenadomestljivo oporo. Sv. Janez Bosko je videl v dobri katehezi največje zagotovo človekove trajne sreče.

Stanislav Hočevar

DIAKONSKO POSVEČENJE

Srečanje don Boskovich prijateljev na zadnjo nedeljo v juniju, bilo je to 25., je v rakovniško cerkev pritegnilo precej večjo skupnost kot navadno. Na vrsti je bilo diakonsko posvečenje, ko so trije salezijanski bogoslovci prejeli red diakonata in s tem prvo stopnjo duhovništva.

Štefanu Krampaču iz župnije Črenšovci, Štefanu Križniku iz župnije Sevnica in Petru Štumpfju iz Beltincev so se v veselem trenutku pridružili sorodniki in znanci, med katerimi velja posebej omeniti skupino Italijanov, s katerimi sta Štefan Križnik in Peter Štumpf preživela leta študija teologije v Torinu. Hoteli so biti deležni veselja in gostoljubnosti slovenske cerkvene skupnosti.

Slavnostnemu shodu je predsedoval škof dr. Stanislav Lenič in z življenjsko prepričljivostjo nagovoril nove diakone ter vse zbrane. Staršem, sorodnikom, vzgojiteljem in molivcem za duhovne poklice se je zahvalil za veliko delo, ki ga opravljajo za blagor celotne Cerkve. Nove diakone pa je povabil, da bi bilo leto, ki jih še loči od mašniškega posvečenja, leto predanega služenja božjemu ljudstvu, poslušanja in premišljevanja

božje besede ter zavzetega sodelovanja pri obhajanju božjih skrivnosti. Vse njihovo življenje naj bi izražalo, da je Kristus v njihovem življenju zavzel najpomembnejše mesto.

Goreče je vsa skupnost izrekala Gospodu prošnjo:

“Naj bodo diakoni vzor vseh kreposti: polni iskrene ljubezni, skrbni za bolnike in uboge, v oblasti ponižni, neomadeževano čisti in v duhovnem življenju urejeni. Iz njihovega življenja naj

odsevajo tvoje zapovedi, da bodo z zgledom svoje čistosti božje ljudstvo privabili k posnemanju; dobro naj pričujejo s čisto vestjo, trdni in stanovitni naj vztrajajo v Kristusu.”

Škof posvečevalec pa jim je ob izročitvi evangeljske knjige začrtal temeljno življenjsko nalogo: “Sprejmi Kristusov evangelij. Njegov glasnik si postal; glej da boš veroval, kar boš bral; učil, kar boš veroval; živel, kar bo učil.”

LETNO SREČANJE MINISTRANTOV

V sončnem majskem popoldnevu, v nedeljo 7. maja, se je na Rakovniku zbralo blizu 400 mašnih strežnikov iz ljubljanskih mestnih župnij na tradicionalnem srečanju ob prazniku zavetnika sv. Dominika Savia.

Srečanje so začeli v cerkvi Marije Pomočnice s pesmijo in molitvijo. Po srečanju v cerkvi so se zbrali v župnijski dvorani k vsakoletnemu ministrantskemu kvizu. Tekmovalne skupine so se dobro pripravile z vseh področij,

ki jih je obsegal letošnji preizkus znanja: jubilejno leto Marijinega svetišča Sveta gora pri Novi Gorici, slovenski svetniški kandidati, Apostolska dela, bogoslužno leto. Tekmovali so v treh starostnih skupinah: mlajša, srednja in pošolska. V prvi so bili najboljši ministranti s Kodeljevega, v drugi iz Dravelj in v tretji iz Šiške. Prehodni pokal Dominika Savia so z velikim veseljem sprejeli v svoje varstvo za eno leto ministranti iz župnije Sv. Križa.

V pripravi ministrantskega srečanja so sodelovali rakovniški bogoslovci ter revija Ministrant, ki je stanovsko glasilo slovenskih ministrantov.

J.P.

SREČANJE Z DOMINIKOM IN LAVRO

Narava se je prebudila in se odela v svoj najbolj praznični plašč, v katerem blesti kot Stvarnikov čudež, njegov biser. Misel nam nehote uhaja h kraljici maja, kateri pojejo ptice, drevesa, bujno zelenje in cvetje livad. Mesec maj pa ima za Salezijansko družino še prav posebno značilen pomen.

Tu je 6. maj, praznik sv. Dominika Savia, za njim pa še dolga vrsta "naših" praznikov. Letos je Dominikov praznik dobil nekaj novega: Mladi, ki so do sedaj poznali le Dominika kot vzor otroške svetosti, so tokrat odkrili Lavro Vicuna, ki se je s trinajstimi leti povzpela na sam vrh svetosti. Lanskega septembra jo je sv. oče

proglasil za blaženo in jo izročil mladim in Cerkvi kot vzor junaške, drzne svetosti mladih.

Dne 6. maja pa smo se zbrali na Rakovniku še z nekim ciljem - to je bila želja, ki se je porodila v srcih sester HMP in mladih, da bi skupaj izrekli prisrčno besedo "HVALA" predstojnici Jugoslovanske vizitatorije HMP, s. Marjeti Sraka.

Prihiteli smo z vseh koncev, do kamor sega naša vizitatorija - z avtobusi so otroci prispeli pred

in Dominiku zdele zelo pomembne:

- velike želje
- prodoren pogled
- "hoteti"
- pripravljenost za pomoč

Po maši je hrib nad Lurško votlino sprejel vse lačne in razposajene, da smo tam utešili lakoto in žejo, se med seboj spoznali in pomerili svoje moči v raznih igrah.

Popoldne je potekalo v župnijski dvorani; vse skupine so na različne načine izrekle s. Marjeti svojo zahvalo. Aspirantkinje z Gornjega trga pa so zaigrale igro Sprejeta žrtev, ki kratko povzema življenje blažene Lavre Vicuna.

Preden smo odšli na naše domove, smo se izročili Mariji in pred njo položili željo, da bi tudi nam pomagala hoditi v močni volji in k doseganju visokih ciljev.

Prehitro je prišel zadnji trenutek tega dneva; zopet so na ramah nahrbtniki in torbe, vsak pa ima na ustnicah še eno vprašanje:

Se bomo srečali tudi prihodnje leto?

s. Marija Zupančič, hmp

DUHOVNE VAJE NA BLEDU

Med preteklimi prvomajskimi prazniki sem se udeležila duhovnih vaj, ki so jih pripravile sestre hčere Marije Pomočnice na Bledu. To so bile že sedme duhovne vaje pri njih.

Zbrala se nas je skupina deklet iz vse Slovenije. Od tega je bilo šest aspirantk. Predaval nam je salezijanec Martin Maroša, ki je s svojimi predavanji segel v srce sleherne, ki mu je prisluh-

Marijino cerkev iz Zagreba, Reke, Dravske doline: Mute, Vuze, Vuhreda, Radelj; Bleda, Gorij, Želimljega, Iga, Lovrana; tisti bližnji pa smo pot na Rakovnik izkoristili za vesel sprehod - Lj. - Dravljje, sv. Jakob, Kodeljevo ter otroci z Rakovnika. Kar 400 mladih grl je napolnilo svetišče, kjer smo se po pozdravu s. Marjete zbrali za evharistično daritev. Gospod inšpektor Stanislav Hočevnar nas je želel nagovoriti kar v dveh jezikih - slovenskem in hrvaškem, vendar se je omejil na enega samega in zaupal nalogu prevajanja hrvaškim duhovnikom, ki so bili z otroki. Zaželel nam je, naj bi v našem življenju izklesali štiri stvari, ki so se Lavri

ŽELIMLJE OB 100-LETNICI POSVETITVE FARNE CERKVE SV. VIDA

nila. S svojim čutom za mlade se nam je znal približati. Dal nam je smernice, ki jih mlad človek potrebuje, da ima dovolj moči za plavanje proti toku. Povedal je tudi zanimive dogodke iz časa, ko je bil v misijonih v Južni Ameriki. Poleg predavanj so me pritegnile meditacije, ki smo jih slišale na predavanjih. V teh trenutkih tišine sem bolj in bolj spoznavala, da je Bog neskončna ljubezen.

Vsak dan smo imele sv. mašo, ki nas je med seboj še bolj povezala. Tudi sprehodov v naravo ni manjkalo. Predzadnji dan smo opravile spoved. Višek naših duhovnih vaj pa je bilo romanje na Brezje. Peš pot je bila zelo zabavna. Po poti smo pele, se pogovarjale. Na Brezjah smo zaključile duhovne vaje s sv. mašo, pri kateri smo se izročile Mariji.

Duhovne vaje so bile polne pesmi, veselja in novih spoznanj. Na predavanjih smo bolj in bolj spoznavale, da nas današnji svet potrebuje in da moramo biti apostoli. To veselje, ki smo ga doživele pa sedaj skušamo prenašati v vsakodnevno okolje. Sreča, ki smo jo občutile na Bledu, nam daje moči, da se v okolju in družbi, kjer živimo, trudimo delati dobro, narediti nekaj malih korakov k temu, da bi svet postal boljši.

Hvala vsem, ki ste pripomogli, da so duhovne vaje obrodile toliko sadov. Posebej hvala g. Maroši in sestram, ki so nam dali novih smernic za življenje.

Danijela

Sončni žarek je posvetil v zamaglano jutro Vidove nedelje in v srcu vernikov razvel upanje v bogato prihodnost. To, kar so njihovi predniki postavili kot pomnik vere in neuničljive ljubezni do Boga in naroda, je potrdila Cerkev najprej leta 1886, ko je z blagoslovom božje hiše dovolila v njej bogoslužje. Dne 17. julija 1889 pa jo je knez in škof dr. Jakob Missia, poznejši kardinal, posvetil in opravil v njej sv. birmo. Ta stvaritev človeka, ki je sad božjega blagoslova in človekovega sodelovanja, se dviga pred očmi sodobnega človeka in pušča v njegovi notranjosti sledove ljubezni. V njej imamo zagotovilo, da je trud slehernega zaznamovan z upanjem v prihod-

nost. Zadnja leta, odkar vodijo to župnijo sinovi sv. Janeza Boska, je čutiti, kako jih svetnik priteguje in zbližuje. Pomlajena je še zlasti ob pripravi na praznike. Mnogi se nanje skrbno pripravljajo. Trudijo se, da bi bile med njimi stkane niti sorodstva po veri. Nadškof Alojzij Turk jih je v pridigi spodbudil, naj v tem vztrajajo in gradijo živo Cerkev z

molitvijo, zlasti rožnega venca. K podobnemu načinu oživljanja občestva jih je spodbujal tudi inšpektor Stanislav Hočevar, ki je vodil tridnevno in bivši župniki, ki so se udeležili slavja.

Ob taki in podobni slovesnosti se človek vprašuje, ali bo to navdušenje obetavno? Nas bo popeljalo v rodovitno prihodnost?

Ko se za hip zazrem v dejavnost župnije, lahko ugotovim v njej globoke razjede sodobne miselnosti, ki ubira druga pota, v svet brezbriznosti in nevere, a sodelavci vendarle "rastejo". Mnogim je vera, molitev, občestvo vsakdanja potreba. Da je to res tako, so pokazali tudi možje, ki so počastili slavje z mogočnim sla-

volokom in mlajem. S skupnim naporom in prizadevanjem je bil mlaj postavljen ob zvoniku. Skupaj z njim je opozarjal, da velikodušnosti in trdnosti ne prelomi nihče. Če bo tako navdušenje rastlo tudi v prihodnje, bo iz malega semena pognal bogat klas, ob katerem se bodo posvečevale družine in se gradila živa Cerkev. Opravičen bo trud, ki so ga fantje in dekleta vložili v zidavo Cerkev. Poplačana bo velikodušnost vseh ljudi dobre volje.

ININ-MU

PRAZNIČNI DNEVI V ŽUPNIJI SV. JANEZA BOSKA

V mesecu maju je bilo v kapeli sv. Janeza Boska zelo živahno. Zaradi majhnega prostora so bile šmarnice posebej za otroke in posebej za odrasle. Otrok se je vsak večer zbralo okrog 130. Molili in peli so pa tudi zgodba o Urški s Skalnice jih je pritegnila.

Na poseben način so šmarnice doživljali naši prvoobhajanci. Dan 21. maj je bil zanje in za župnijo velik praznik. Dve leti so se pri verouku pripravljali na Jezusov prihod. Svojo pripravo pa so sklenili s spovedjo, da bi tako res s čistimi srci prejeli Jezusa v podobi kruha. Podobno kot lani smo morali tudi letos prvoobhajance razdeliti v dve skupini, saj je bilo vseh skupaj 51.

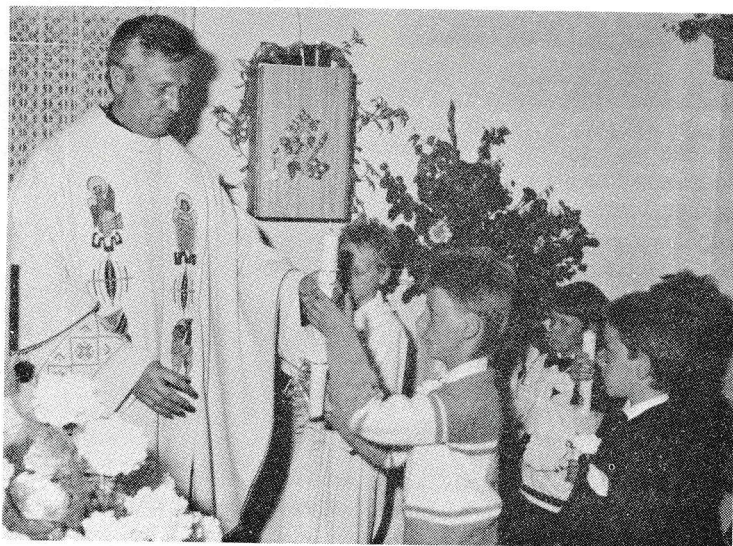
Gotovo se je vsem staršem,

sorodnikom in prijateljem globoko vtisnil v spomin pogled na otroke v belem, ki so v procesiji prepevali: "Vlij mi olja v srce, da bom svetil!" Med samim obredom so sodelovali z recitacijami in petjem.

Želimo si, da bi bilo takih nepozabnih dogodkov v naši župniji še več. Tukaj živi namreč ve-

veliki dan. Zbrano so sledili obredu in s pesmijo izražali svoje veselje. Na koncu so se mladi v posebni molitvi, ki jo je sestavil eden izmed birmancev, izročili Mariji, Jezusovi in naši materi.

IZ NAŠE PREPOLNE KAPELE smo se poslovili z molitvijo in prošnjo, da bi tudi naši prvi birmanci kot prva skupnost Jezusovih

liko mladih družin z otroci, ki jih Jezus kliče: "Pridi in hodi za menoj!"

Dne 11. junija pa se je oglasila pesem letošnjih birmancev: "Pošlji svojega Duha in prenovi obličje zemlje!" To je bil velik praznik, saj je prvič v treh letih obstoja te župnije, prejelo zakrament birme 24 fantov in deklet.

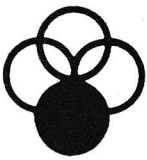
Slovesnost je vodil mariborski škof dr. Franc Kramberger, ob njem pa so se poleg inšpektorja Stanislava Hočvarja in domačega župnika zbrali še drugi člani salezijanske družbe

Škof je na začetku pozdravil vse navzoče, starše, botre in birmance ter izrazil svoje zadovoljstvo nad lepim številom mladih, ki so se vse leto pripravljali na

učencev izpolnjevali svoje krstne obljube, da bi s pomočjo Svetega Duha zvesto hodili po Kristusovi poti in bili zgled drugim. Sveti Duh naj jih utrdi v veri, upanju in ljubezni.

Marija D.

nost bila postavljena na rob dogajanja. Z njemu značilnim zaupanjem v božje delo med nami se je zahvalil molivcem za zvesto molitev in življenjsko pričevanje. Sporočil je veselo novico o številu novomašnikov in diakonov v letošnjem letu in povabil k vztraj-

Molitveno srečanje se je nato nadaljevalo vso noč. Številni Marijini častilci so vztrajali ves čas, dokler se v zgodnjih jutranjih urah niso začele vrstiti mašne daritve. Pri vsaki je bila cerkev bolj polna. Lepa bogoslužja so poživilili izbrani govorniki in prepe-

PRI MARIJI NA RAKOVNIKU ZA NJEN PRAZNIK

Praznična dneva sta letos bila sobota in nedelja, 27. in 28. maj. Sobotno dopoldne je bilo namenjeno srečanju molivcev za duhovne poklice, ki jih povezuje Jože Pungerčar. V dveurnem bogoslužju pred sv. mašo se je vrstila molitev, petje, duhovne misli in premišljevanje o vlogi vere v življenju kristjanov, ki ga je imel salezijanski predstojnik Stanislav Hočevar. Molitvena vez je bila vzpostavljena z molivci na Brezjah in številnih slovenskih cerkvah, po pronunciju Gabrijelu Montalvu, ki je pozdravil zbrano skupnost pa tudi z vso Cerkvijo in papežem Janezom Pavlom II., ki mu je zelo pri srcu skrb za duhovne poklice. Slovesno mašno daritev je vodil in molivce nagovoril škof Stanislav Lenič.

Z besedami nas je popeljal v preteklost, velikokrat polno bolečin preizkušenj, a tudi zlobnega nagajanja veri, Cerkvi in duhovnikom, ki so kljub temu številni velikodušni kristjani odgovorili božjemu povabilu, da vstopijo v vrste apostolskih delavcev. Za dolga leta je bil vpliv negativnih sodb in predsodkov tako močan, da je božja razsež-

Somaševanje pri lurški votlini.

nosti v molitvi še naprej. Zbrana in lepa je bila molitev, tudi popoldne, ko so bile na vrsti pete litanije Matere božje in blagoslov z Najsvetejšim. Najlepši vtis so odnesli molivci iz avstrijske Koroške, ki so prišli z avtobusom in pokazali trdno povezanost s Cerkvijo na Slovenskem.

Romarski shod se je začel v soboto zvečer z mašo pri lurški votlini in nato s procesijo ob svetlobi prižganih sveč v cerkev. Matija Ham, dekan dekanije Ljubljana mesto, nam je Marijo predstavil kot varuhinjo naše vere, ob kateri se vera pogloblja in krepi. Kot že velikokrat doslej je tudi tokrat bila kotlina pred kapelo lurške Matere božje polna. Številni udeleženci so našli prostor po vzpetinah ob kapeli.

vanje cerkvenih zborov iz rakovniške župnije.

Toplo in prijetno vreme je obetalo za popoldansko slovesnost lepo udeležbo. In res. Kmalu po poldnevu so začeli z vseh strani prihajati romarji. Ob pol treh so v cerkvi pripravile koncert Marijinih pesmi pevke Obirskega ženskega okteta. Lepo je zvenela njihova pesem, tako domače in doživeto. Oplemenitila je naše doživljanje Marijinega prazničnega dne.

Bogoslužje je vodil pronuncij nadškof Montalvo in v slovenskem jeziku spregovoril večti-sočglavi množici, ki se je zbrala v zavetju Golovca. "Zjutraj sem sodeloval v svetišču na Brezjah, je dejal, na svečanem obredu zahvale Bogu za dar, ki ga je sveti

oče podelil tej cerkvi. Razglasil jo je za malo baziliko. Zelo sem vesel, da sem sedaj tu na Rakovniku, da bi z vami obhajal praznik Marije Pomočnice". Pozdravil je vse navzoče in se zahvalil za povabilo k sodelovanju

Vzpodbudno je odmevala

Slovesen zaključek romarskega srečanja je bil znova v cerkvi, kjer smo prejeli blagoslov in za spomin na svoj dom ponesli še cvet, ki je krasil Marijin kip. Vsaj nekaterim je uspelo, da so ga dosegli.

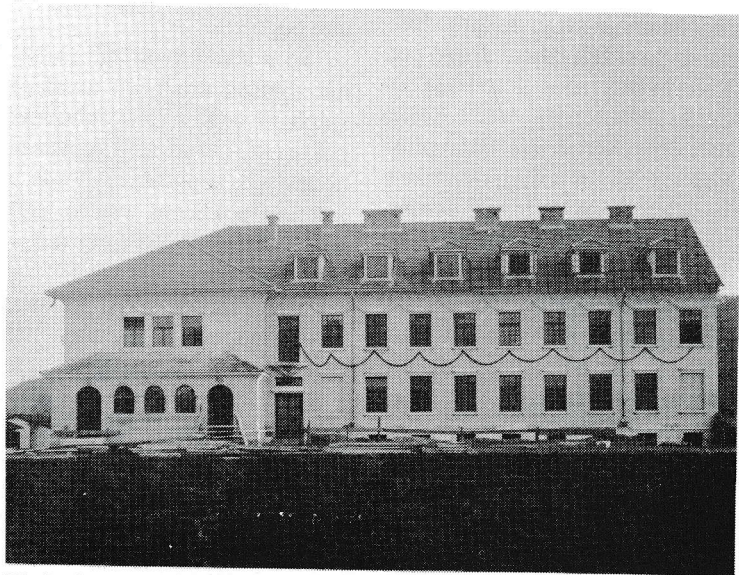
KODELJEVO 1919

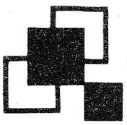
Obirske pevke z inšp. Hočevarjem in pronuncijem Montalvom.

njegova beseda. "Včasih se obnašamo, kakor da je naša usoda omejena izključno na zemeljsko življenje. Glejmo Marijo Pomočnico. Naj nas ona nauči postaviti Kristusa v središče našega življenja. Naj nam pomaga bolje razumeti, da smo bili odkupljeni za ceno Kristusove krvi. Naj nam pomaga spremeniti naš pogled na svet in stvari, da bi razumeli, da je to življenje samo sredstvo za dosego pravega cilja, ki je svetost, h kateri nas Bog kliče. Naj nas Marija Pomočnica krepi v naši človeški slabosti in posreduje za nas, da bi znali pravilno uporabljati našo svobodo in razumeti, da ta svoboda mora biti v mejah božjega zakona. Naj nam Marija Pomočnica izprosi največji dar - dar večnega odrešenja."

V prvih dneh novembra 1919 so salezijanci otvorili nov praznični oratorij v Vodmatu. Ker zaradi velike draginje ni bilo mogoče poslopja zidati, so začasno postavili lesene barake. Oratorij je začel delovati s polno paro in že prihaja vanj nad sto dečkov. Kdor pozna Vodmat, bo pač znal ceniti to novo ustanovo, ki - kakor pripovedujejo ondotni prebivalci - že zdaj kaže blagosten vpliv (Sal. vestnik 1920, str. 7). V naslednjih letih je bilo po prizadevanju Društva za mladinske domove in salezijancev mogoče postaviti novo poslopje. Mladinski dom se je vanj preselil jeseni leta 1925.

Mladinski dom na Kodeljevem pri Ljubljani.

MLADI IN ODLOČANJE ZA ŽIVLJENJSKO POT

Starši smo prvi odgovorni za vzgojo naših otrok. Tudi šola ima nalogo, da poleg izobraževanja vzgaja. Katehisti in katehistinje se trudijo, da bi verouk ne bil le pouk o verskih resnicah, ampak želijo vcepiti otrokom dobre navade za bogato duhovno življenje. Tako se vsak po svojih najboljših močeh trudimo, da bi otroke čimbolje pripravili na življenje.

Kaj pa otroci, ali lahko otroci tudi vzgajajo nas? To vprašanje bi si morali najbrž večkrat zastaviti vsi, posebej še mi starši.

Bernarda je najmlajša v družini. Vsi starejši bratje in sestre so že prišli do svojega kruha. Vsi tudi že imajo svoje družine. Bernarda pa si želi izbrati drugo pot. Rada bi bila redovnica. Toda doma še slišati nočejo o tem. Saj so tudi drugi verni. Vsi redno obiskujejo mašo in pošiljajo otroke k verouku. Toda, da bi bila Bernarda redovnica! Nezaslišano! Le zakaj je treba biti tako nekaj posebnega! Še starši, ki so vedno učili svoje otroke, naj bodo dobri, poštenu, naj pomagajo tudi drugim v stiski in naj v težavah še posebej z molitvijo zaupajo v božjo pomoč, še oni Bernardi nasprotujejo. Pa niso egoisti. Sploh ne. Bernarda bi namreč rada naredila srednjo medicinsko šolo in se kot redovnica zaposlila v kakšnem domu za ostarele. Tako bi bila tudi starša na starost najbrž bolje preskrbljena. Toda, ne. Vse

drugo da, le redovništvo z nobenim pogojem.

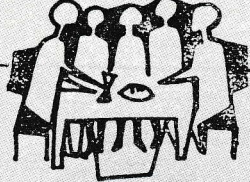
So ti starši dvolični? Današnje splošno družbeno mišljenje sploh ni naklonjeno duhovnim poklicem. Ostati sam, nevezan, neodvisen, neporočen, morda še z lepim poklicem, vse to je še sprejemljivo. Zakaj torej redovništvo ne?

Starši morda težko sprejmemo odločitev, ki jo imajo naši otroci in je družina, kot smo si mi zamislili. Za starše je njihov otrok vse življenje njihov otrok. To je dejstvo. Toda dejstvo je tudi, da se mora vsak otrok tako, kot odrasča, tudi osamosvajati in nekoč postaviti popolnoma na svoje noge in postati neodvisen. To je včasih težko sprejemljivo za otroke in za starše, je pa nujno. In če je naš zakon lep in srečen, je

razumljivo, da to želimo tudi svojim otrokom. S svojim življenjem želimo biti otrokom zgled. V zgled pa smo jim lahko le za poklic, za katerega smo se sami odločili in ga sami skušamo čimbolje uresničevati in živeti.

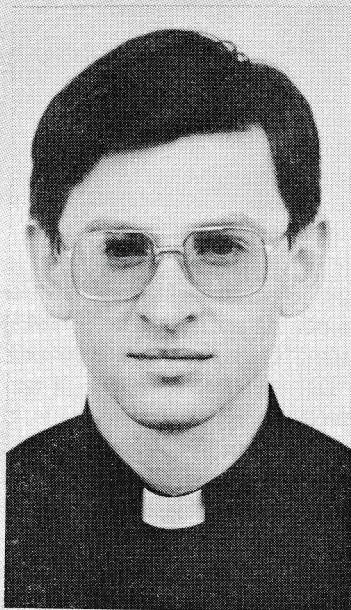
Pri tem pa ne bodimo ozki. Ni le ena sama pot k Bogu. Najbrž smo negotovi, ko ne vemo, kako se stopa po drugih poteh. Vendar, zaupajmo mladim! Zlasti svoje otroke poznamo. Ko se odločajo in izbirajo življenjsko pot, po kateri naj bi oni stopali, je lepo, če jim stojimo ob strani, jih opozarjamo na nevarnosti in težave, ki jih sami zaradi neizkušenosti morda ne vidijo. Kolikor je dobro za njihovo osamosvajanje, jim tudi pomagajmo premagovati ovire. Ne odločajmo pa se namesto njih in ne vsiljujemo jim svojih modelov. Spodbujajmo jih raje, da sami odkrivajo svoje sposobnosti in nagnjenja in da znajo prisluhniti svojim notranjim in globljim težnjam, kajti vsak človek je svoja osebnost, je enkrat, neponovljiv in ne nazadnje, Bog že ve, zakaj ga je ustvaril prav takega, kot je, z vsemi njegovimi dobrimi in slabimi lastnostmi. Če spremljamo svojega otroka pri njegovem dozorevanju s tega zornega kota, potem bomo sprejeli tudi njegovo odločitev, da stopa na pot, ki ni vzporedna naši pa tudi ni taka, kot smo si mi predstavljali, da naj bi bila.

A.K.

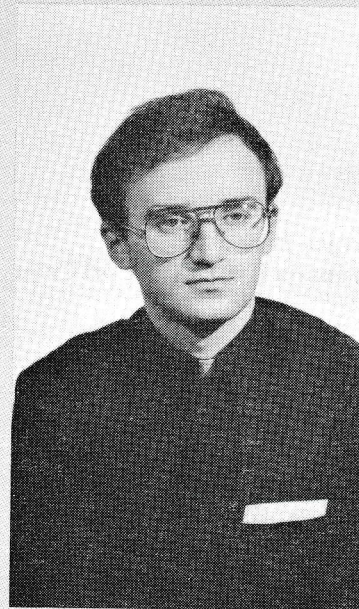

NAŠI NOVOMAŠNIKI V LETU 1989

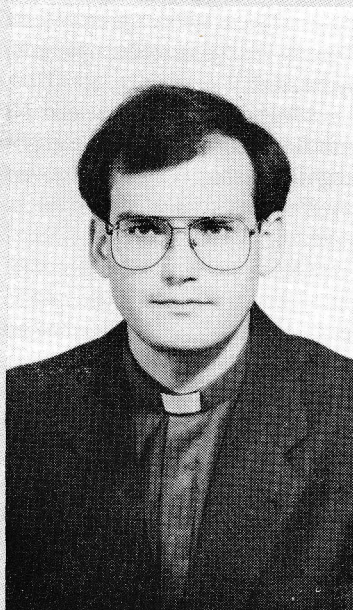
Na praznik apostolov Petra in Pavla je ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar skupaj z drugimi kandidati za duhovništvo štirim salezijanskim diakonom podelil drugo stopnjo duhovništva. Množici, ki se je za to priložnost zbrala v ljubljanski stolnici, so se pridružili tudi njihovi sorodniki, znanci in prijatelji. Nekaj jih je prišlo iz Italije, kjer so se skupaj pripravljali na ta življenjski korak. Še v prazničnem razpoloženju smo jim zastavili nekaj vprašanj.

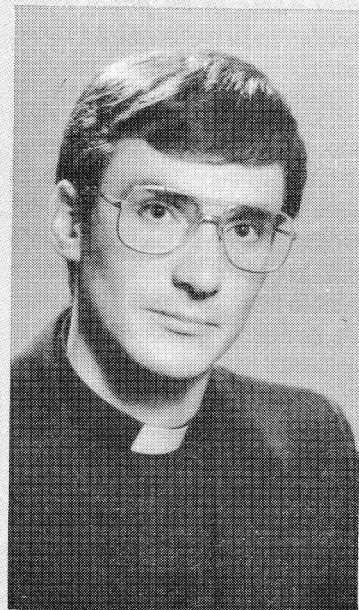
Jože Filej

Franc Maršič

Peter Ivančič

Janko Ivančič

JOŽE FILEJ

rojen 1961
župnija LJUBEČNA pri Celju

Človeško življenje je prežeto z grenkimi pa tudi z lepimi in prijetnimi trenutki. Še posebej takrat, ko je težko, se pojavljajo razni "zakaj". Zakaj ni namesto mene Bog izbral drugega fanta, ki je boljši od mene? Zakaj se je prav v trenutkih, ko mi je zastajal korak, ko me je premetavalo kot ladjo na razburkanem morju, ozrl name in mi podal svojo rešilno roko podpore? Le zakaj, zakaj...?

Če pogledamo vrtnico, vidimo, da ima lepe, nežne cvetove. V sredi je majhno rumeno oko, ki vabi čebele, da se nad njo neutrudno poigravajo in iz nje srkajo sok, ki ga potem predelajo v med. Steblo ima polno trnja, ki te zbode, če nisi pazljiv. In vendar, če bi vprašali vrtnico, zakaj je takšna in ne drugačna, ali bi nam znala odgovoriti? Vem pa, da je takšno, kot je, ustvaril Nekdo, vendar odgovor na vprašanje zakaj ostaja skrivnost.

Tako tudi vprašanje, ki sem si jih postavljaj v dobi dozorevanja za duhovniški poklic, ostajajo skrivnost, kajti duhovniški poklic

je dar, dar Boga. Bog je tisti, ki me je poklical, ki mi je dal dar moči, da sem mu rekel: "Tukaj sem!" On je tisti, ki mi je govoril: "Daj mi svoje roke, da jih razprostrem in pokličem vse tiste, ki so "utrujeni in obteženi": daj mi svoje noge, da grem in poiščem vse tiste, ki so me zapustili, ki me iščejo in se želijo vrniti v Očetovo hišo: daj mi svoje srce, da potolažim vse tiste, ki so žalostni in obupani; daj mi svoje ustnice in jezik, da vsem spregovorim besedo veselja in sreče, upanja in ljubezni."

Moj poklic ni padel z neba. Ni me Bog prijel za roko in me potegnil za seboj. Vzgoja me je usmerjala na to pot. Izhajam iz srečne, a hkrati trpeče družine.

Oče in mati sta se poročila leta 1958 in si ustvarila nov dom. Skupaj sta se veselila uspehov pa se je oče kmalu hudo ponesrečil. Upanja je bilo malo, toda mati ni obupala. Z živo vero se je zatekla k Mariji Pomočnici in Jezusu. Skupaj smo molili zanj in naša prošnja je bila uslišana. Oče je ostal pri življenju. Mati mu je v času bolezni z ljubeznijo stregla, v zgodnjih jutranjih urah hodila v službo in nato pomagala pri

gradnji hiše. Čeprav je bilo dela zelo veliko, veselja ni manjkalo. Toda čez nekaj let se je oče znova ponesrečil. Tokrat je bila bolečina močnejša. Po očetovi smrti smo mati, sestra in jaz ostali sami.

Praznino, ki je nastala v naši hiši, je z vso ljubeznijo zapolnila mati. Žrtvovala se je za otroka. Toda bolezen je napadla tudi njeno telo. Konec leta 1982 so zdravniki odkrili bolezen, ki se je v dobrem letu tako razvila, da jo je strla.

Čas trpljenja je preživljala v molitvi. Njena soba je bila vedno polna cvetja, ki ga je tako ljubila. Vsaka njena beseda je razodevala modrost pisatelja Hoje za Kristusom: "Bodi vedno pripravljen; živi tako, da te smrt ne najde nepripravljenega." Živel je v globoki veri in v zaupanju v Marijo Pomočnico. Nikoli ni potožila, da jo kaj boli. Za vsakega obiskovalca je našla prijazno besedo.

Po njeni smrti sem v sebi doživljal veliko praznino, zapuščenost. Doživel sem močno duhovno krizo, vendar sem prav po materinem zgledu iskal pomoč pri Mariji. Čutil sem, da nekdo stoji ob meni in me podpira. V takšnih

trenutkih so mi na misel prihajale materine besede v zadnji noči: "Ostani dober, pošten..." Prepričan sem, da mi je ona sprosil duhovniški poklic, da se je po njej Gospod ozrl name in mi pomagal v trenutkih temine. Zato sem si za novomašno geslo izbral besede: "Oče in mati sta me zapustila, Gospod pa me je sprejel" (prim. Ps 27,10).

Zakaj sem se odločil za salezijansko pot uresničevanja duhovništva? - To je res malo nenavadno. Prvič sem slišal za salezijance, ko me je prijatelj napotil v Želimiže. Med zimskimi počitnicami sem dobil vabilo, da bi prišel na duhovne vaje. Šel sem in se veliko pogovarjal z voditeljem Jankom Novakom. Skupaj sva iskala pot, ki bi bila zame najboljša. Ugotovila sva, da bi tudi zame bil prostor v salezijanski družbi. Prav posebej me je privlačil lik sv. Janeza Boska. Občudoval sem njegovo požrtovalno delo za mlade. Takrat sem si zaželel in si še želim delati nekaj podobnega.

V mojem delu bodo v ospredju mladi. Želim jim pomagati, se z njimi skupaj boriti in iskati pot za boljši jutri. Želim, da bi skupaj iskali smisel življenja v svetu, kjer prevladujejo materialne dobrine, da bi našli pot, ki vodi k večni resnici. Naporov ne bo manjkalo, a ko so ovire premagane, se odpre čudovita panorama, ki navdaja s srečo. Potrebno si bo zavihati rokave, medsebojno spodbujati in se podpirati, kajti le ob mesebojni pomoči bomo dosegali cilje našega hrepenenja. Veselim se sodelovanja z njimi, kamorkoli me bo ponesla pot. Prepričan sem, da mi bodo pomagali doseči srečo v poklicu, za to pa se jim že sedaj zahvaljujem.

JANKO IVANČIČ

rojen 1960

1. "Veselite se vedno v Gospodu" (Flp 4,4).

Evangelij je blagovest, veselo oznanilo o našem odrešenju. Ves evangelij je prežet s to mislijo. Že na začetku evangelija angeli oznanjajo veselo novico, da se je rodil Kristus; pa potem veselje pastirjev; Jezusovo oznanjevanje blagrov; ozdravljanje bolnih; odpuščenje grehov... Višek pa to veselje doseže ob Kristusovem vstajenju, ki je temelj vsega našega verovanja. Kristus nam je prinesel resnični mir in srečo. Tega svet ne more dati. Vsak človek išče srečo in veselje, toda, žal, mnogi to iščejo v minljivih dobrinah in tako ostajajo prazni in nezadovoljni. Predvsem za mlade se mi zdi hudo, ko v razočaranju, nemoči in obupu segajo po raznih nadomestilnih sredstvih, ki se jih potem zlepa ne morejo kar tako znebiti. Resnično veselje ni v veseljačenju, ampak samo v Gospodu. Resnično veselje izhaja od Boga in je lahko le v čistem in preprostem srcu.

Drugo geslo se glasi: "O Marija, pomočnica bila si in boš nam ti." Te besede, napisane na pročelju rakovniškega svetišča Marije Pomočnice, mi vedno stopajo pred oči. Marija je bila vedno pomočnica, brez katere si pot do duhovništva nikakor ne morem zamisliti. Še bolj pa čutim potrebo po Njeni navzočnosti prav sedaj, ko stopam na pot duhovništva. Duhovnik brez Marije je kot otrok brez matere.

2. Kako doživljaš svoje duhovništvo?

Kot služenje Bogu in bližnjemu.

3. Z mladimi imaš že kar nekaj izkušenj: več let si vodil skupino ministrantov na rakovniku, povezan si bil z mladinskim pevskim zborom... kako bi na kratko ocenil današnjo mladino?

Predvsem bi rekel, da so plemeniti, iskreni, pristni, nenarejeni, globoki, resnični molivci. Rad bi se jim zahvalil za njihovo mladostno navdušenost, za iskreno in globoko molitev, s katero so me spremeljali na poti do duhovništva in s katero me bodo spremljali še naprej in za njihovo resnično prijateljstvo.

Mislím, da je treba v mladih odrivati predvsem dobro in na tistem graditi, jih sprejemati takšne, kot so, se ob njih učiti in skupaj z njimi rasti.

4. Kako misliš, da mladi sprejemajo in sploh dojemajo duhovništvo?

Mislím, da čisto normalno. Predvsem pa iščejo v duhovniku tistega, ki mu lahko zaupajo, h kateremu se lahko zatečejo v težavah. V duhovniku želijo najti resničnega prijatelja.

5. Kako bi želel kot duhovnik delovati?

Zdi se mi, da je zelo zelo velikega pomena zakrament sprave in duhovno vodstvo in da bom moral tudi sam v tej smeri kaj več narediti. In ker je moj krstni zavetnik sveti Janez Vianej, mislim, da zato še toliko bolj.

PETER IVANČIČ

rojen 1962

župnija BREŽICE

1. Zakaj si se odločil za duhovni poklic?

Težko bi dal odgovor na ta "zakaj", kot na toliko drugih takšnih "zakaj", ki jih postavlja pred nas vsakdanje življenje. Mislím, da je resnični odgovor na to vprašanje znan le Njemu in da bo zame na tem zemeljskem potovanju ostal skrivnost. Zato bi bilo kar nesmiselno obdajati s poplavo besed brezmejne božje horizontete.

Gotovo pa je, da me je Bog na poti klical tudi z vidnimi znamenji, ob katerih nisem mogel ostati

ravnodušen in hladen: neka žena mi pripoveduje o sinu, ki ga je izgubila v nesreči; mati z dvema otrokoma joče za mrtvim možem; vidim mrtvega prijatelja; po stranskih ulicah velikih mest videm mlade brez življenja; po bolnišnicah na posteljah in invalidskih vozičkih, mladi in odrasli, nekateri brez rok, nog, popolnoma odvisni od drugega, a v sebi polni življenja. To so bili tisti obcestni znaki, ki so me pripeljali do duhovništva. To so bili vsakodnevni odmevi tistega začetnega "Pridi in hodi za menoj!"

2. Kako so ti mladi pomagali pri odgovoru na klic?

Kot salezijanec sem imel večkrat priložnost moliti z mladimi. Kolikokrat sem slišal, kako je privrela iz njihovih ust prošnja k Gospodarju žetve: "Za nove duhovne poklice te prosimo, Gospod..." Pa za tega ali onega, "da bi vztrajal na poti..." Ob mladih sem čutil, da jim ni vseeno, ali ima Cerkev zadosti oznanjevalcev ali ne. Pa potem njihova iskrenost, plemenitost, vernost in prijateljstvo so mi bili gotovo v posebno oporo. Ko sedaj srečam kakšnega mladega človeka, mu navadno naročim: "Pa moli kaj zame in za vse druge letošnje novomašnike!" Navadno mladi pokimajo ali kako drugače pritrdilno odgovorijo. Sam, kakor tudi vsi drugi letošnji novomašniki, zares računamo in verujemo v zapupno, vztrajno in zbrano molitev mladih.

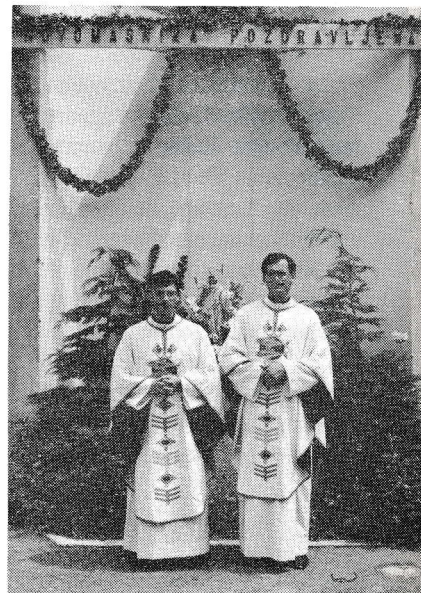
3. Kakšnega duhovnika, misliš, da potrebuje današnji svet, današnji mlad človek?

Težko bi bilo v nekaj besedah nanizati, kakšen naj bi bil duhovnik, ki oznanja evangelij današ-

njemu svetu, današnjemu mlademu človeku, oziroma, kakšne lastnosti naj ima, ali naj bo takšen ali drugačen po značaju, ali naj bo sposoben za to ali ono stvar in tako naprej. In končno, to je, po mojem mnenju, drugotnega pomena.

Bistvenega pomena je, mislim, dejstvo, ki je označevalo tudi prve učence: bili so z Jezusom. In prav tu je ključ za odgovor na to vprašanje. Danes ni potreben duhovnik ki je sposoben za to in ono (tudi to, gotovo!). Današnji svet potrebuje predvsem učencev, ki so se resnično srečali s svojim Učiteljem Kristusom. In samo kot takšnega ga bo potreboval današnji svet, današnji mladi. Kajti prav ta bližina z Gospodom ga bo naučila zmožnosti razločevanja duhov, svetovanja, prijateljstva, pa tudi trpljenja in umiranja.

In še ena stvar: danes, ko vsi iščemo razne načine in metode za osebno sproščenost in umiritev, bo duhovnik to sredstvo moral iskati na kolenih pred oltarjem. Molče, pred Njim, ki tudi molči in je vendar tam resnično navzoč. Prav to bo moral postati ponovno zaklad njegovega življenja in oznanjevanja.

FRANC MARŠIČ

rojen 1961 župnija
BELTINCI

Duhovni poklic zori v za to pripravnem okolju. Za to velja nekaj reči o župniji, iz katere izhajaš, okolju, ki ti je pomagalo pri odločanju za duhovni poklic.

Izhajam iz župnije Beltinci v Prekmurju. Uspešno jo je štiri desetletja vodil župnik Janko Škraban, zadnja leta pa ga je nasledil Jože Hozjan, ki se trudi obsežno zastavljenemu župnijskemu delu vlititi vedno globljega evangeljskega duha.

Župnija je sestavljena iz več vasi. Moja rojstna vas so Melinci, naselje na levem bregu Mure, z manj kot tisoč prebivalci. Ta vas je dala slovenski Cerkvi in po svojih zaslužnih misijonarjih v Južni Ameriki tudi vesoljni Cerkev, 25 duhovnih poklicev. Upajmo, da se ta veriga poklicev ne bo prekinila s to novo mašo, ampak da bo to spodbuda za nov zagon.

Gotovo pa je na poklicno rast vplivalo tudi življenje v družini sedmih otrok, v kateri je poleg očeta in matere živela tudi teta. Versko in delovno življenje v družini mi je pomagalo premagovati vasezaverovanost in z druge strani združevati vero z vsakdanjim kmečkim življenjem.

V času priprave si spoznaval vlogo duhovnika v zgodovini našega naroda in Cerkve. Katera razsežnost njegovega poslanstva se ti je zdela najpomembnejša in katera najbolj ustreza našemu času in prihodnosti, v kateri boš deloval?

Duhovniki so imeli v naši narodni zgodovini vedno zelo veliko vlogo: bili so nosilci omike in napredka v okviru božjega odrešenjskega načrta. Takšna vloga duhovnika ostaja tudi danes za naš narod aktualna. Zato mora biti duhovnik resnično duhovnik - božji človek, istočasno pa član naroda, v katerem živi. Tako bo ljudem pomagal, da bodo v konkretnih življenjskih okoliščinah sposobni kritično osebno razmišljati kot kristjani in tako prispevati svoj duhovni, a tudi materialni delež k napredku našega naroda.

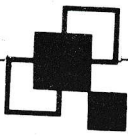
Kakšno obogatitev ti lahko pri uresničevanju tega poslanstva pomeni poznanje duhovniškega lika Janeza Boska, njegove šole duhovnosti?

Janez Bosko je italijanski duhovnik iz prejšnjega stoletja.

Bil je vedno in povsod duhovnik. Čuteč za potrebe nemirnega časa se je zavzemal za mlade, ki so temelj vsake nove družbe. Ni jim samo pridigal, jih učil in pisal, ampak je živel z njimi v vsakem trenutku njihovega mladostnega življenja. Ni jim prinašal tolažbe, marveč veselje in navdušenje, da z lastnimi močmi in z božjo pomočjo zastavijo novo brazdo narodne zgodovine. Svojo gotovost je naslonil na vero in zaupanje v božjo navzočnost in na Marijino materinsko pomoč.

Novomašniki si navadno izberejo osredno misel prihodnjega duhovniškega dela, življenjsko vodilo, ki usmerja njihove moči. Za kakšno geslo si se odločil ti?

“Tvoja milost, Gospod, je moja moč povsod.” To geslo ne pomeni, da se izmikam lastni odgovornosti in prizadevanju. Nasprotno, da bi to zmožni vedno in povsod in da bi v Gospodovi službi vztrajal, moje srce želi črpati vedno nove moči pri njem, ki je odrešil našo preteklost in nas spremlja vsak trenutek sedanosti ter je temelj našega novega upanja.

SOLIDARNOST V CERKVI IN S SALEZIJANCI

Salezijanski sodružnik je najprej zvest otrok katoliške Cerkve. In ko sodeluje s salezijanci, pomaga samo enemu delu Cerkve. V tem smislu bomo danes skušali najprej premisliti nekaj členov novega pravilnika, potem pa še povzeti ostala poglavja.

Člen 18 nosi naslov "Solidarnost v krajevnih Cerkvah" in pravi: "Apostolska dejavnost sodružnikov ima cerkveno razsežnost. Z osebnim pričevanjem in z različnimi apostolskimi dejavnostmi prispevajo sodružniki k življenju svoje delne Cerkve, škofije in župnije in h gradnji skupnosti vere, molitve, bratske ljubezni in misijonske zavzetosti.

Po don Boskovem zgledu pospešuje ljubezen in zvestobo do papeža in škofov ter poslušnost njihovem učiteljstvu in pastoralnim smernicam. Njihova razmerja z župniki in duhovniki, z redovniki in drugimi laiki so prežeta s pristrčno vzajemnostjo in z duhom dejavne udeležbe pri pastoralnih načrtih, zlasti mladinskih, ljudskih in poklicnih. Sodružnik, ki ga Cerkev pokliče v kakšno službo, izvršuje to z velikodušno predanostjo."

Mesto sodružnikov

Naslednji člani pa že pripadajo tretjemu poglavju, ki je ves posebej osvetljevanju mesta, ki ga imajo sodružniki v celotni salezijanski družini.

"Bratje in sestre v don Bosku" je naslov 19. člana, ki pravi: "Skupni poklic in pripadnost istemu združevanju napravijo iz sodružnikov duhovne brate in sestre. "V edinosti enega srca in enega duha" živijo v bratskem občestvu z značilnimi vezmi don Boskovega duha. Vsi se z veseljem udeležujejo "družinskega življenja" v združenju, da bi se spoznavali, si izmenjevali izkušnje in apostolske načrte ter skupno rasli. Medsebojno si pomagajo tudi z izmenjavo duhovnih dobrin, zlasti z molitvijo in z zvestim nadaljevanjem njihovega poslanstva."

"Vsak sodružnik - pravi 20. člen - se čuti odgovornega za skupno poslanstvo in ga uresničuje po svojih sposobnostih in možnostih. Zato se ustvarjalno udeležuje sestankov za načrtovanje, izvajanje in preverjanje raznih dejavnosti in volitev voditeljev. Službe na vseh ravneh opravljajo po načelih občestva in soodgovornosti kot bratsko služenje.

V različnih položajih in nalogah prispeva vsak združenju svoj koristni delež:

- odrasli in ostareli sodružniki prispevajo bogastvo zrele izkušnje in dolgotrajne zvestobe;
- mladi sodružniki, nosilci dinamizma novih rodov, pomagajo pri skupnem poslanstvu s svojo značilno občutljivostjo in velikodušnostjo;

- v trpljenju preizkušeni sodružniki in tisti, ki ne morejo opravljati dejavnega poslanstva, dajejo rodovitnost apostolatu vseh z darovanjem svojega trpljenja in molitve..."

"Soudeležba pri življenju salezijanske družine" je naslov 22. člana, ki pravi: Sodružnik skrbi za bratsko občestvo in sodelovanje z drugimi vejami in člani salezijanske družine preko medsebojnega spoznavanja in obveščanja, duhovne ter oblikovalne pomoči in vključevanja v skupne apostolske dejavnosti. V ta namen pospešuje iskanje raznovrstnih pobud, tako za salezijanske dejavnosti, kakor za čim bogatejše služenje Cerkvam.

Pripravljen je delovati na različnih ravneh in v najprimernejših oblikah, v strukturah medsebojne izmenjave in sodelovanja, ustanovljenih po skupnem dogovoru med odgovornimi različnih vej salezijanske družine".

"Združenje ima v salezijanski družbi - pravi člen 24. - varno in stalno vez edinosti. Stiki z njo se razvijajo v ozračju bratskega in medsebojnega zaupanja. Vsaka salezijanska skupnost, inšpektorialna in krajevna, se čuti dolžna "podpirati in pospeševati" združenje, prispevati k oblikovanju njenih članov ter dati spoznati in širiti njihov življenjski načrt."

Izrecna volja sotrudnikov je ohranjati in razvijati stike, ki jih vežejo na salezijansko družbo. Posebno do vrhovnega predstojnika gojijo čustva iskrene ljubezni in zvestobe njegovim smernicam.

“Vezi z drugimi vejami salezijanske družine” je naslov 25. člena, ki pravi: “Posebno razmerje veže sotrudnike s sestrami HMP, ki po delegatkah animirajo skupine, ki so v njihovih ustanovah. Ta animacija, podobna animaciji salezijanskih delegatov, se ureja z dogovorom med vrhovnim predstojnikom salezijanske družbe in vrhovno materjo hčera Marije Pomočnice.”

Vezi s salezijansko družino

Sotrudniki se čutijo povezane tudi z drugimi vejami salezijanske družine, posebno z bivšimi gojenkami in gojenci in z don Boskovimi prostovoljkami... Odpri so za vsako sodelovanje z njimi.

“Salezijanski duh” je naslov četrtega poglavja, ki ima sedem vsebinsko zelo bogatih členov. Škoda, da tokrat ne moremo bolj obširno komentirati tega poglavja. Navedel bom samo naslove členov, ki so: dragocena dediščina (namreč don Boskov duh), iz-

kustvo dejavne vere, središčnost apostolske ljubezni (v salezijanskem duhu), salezijanska navzočnost v svetu, slog delovanja, ljubeznivost do bližnjega ter preprosta in življenjska molitev sotrudnika; božja beseda in zakramenti, močni trenutki razločevanja (namreč duhovne vaje in mesečna duhovna obnova) in končno prednostne pobožnosti

Duhovno oblikovanje sotrudnika je vsebina petega poglavja. Tukaj najdemo praktične dokaze, kako moderen kristjan nujno potrebuje za rast svoje vere povezanost z enakomislečimi na podlagi resnega oblikovalnega programa. V rednih srečanjih z oblikovalnimi temami, v mesečnih duhovnih obnovah in ob letnih duhovnih vajah sotrudniki polagoma postajajo vedno bolj pristni in apostolski kristjani.

Šesto poglavje je v celoti posvečeno organizaciji tega duhovnega gibanja salezijanskih sotrudnikov. Čeprav gre tukaj za duhovni poklic laika sredi svetnih stvarnosti, so vendar potrebne tudi zunanje oblike organiziranosti. Naj navedem v dokaz samo člen 41:

“Da bo občestvo resnično in sodelovanje učinkovito, ima združenje po volji ustanovitelja prožno organizacijo, prilagodljivo različnim razmeram okolja in Cerkve. Temeljno jedro združenja je center, ki združuje sotrudnike, delujoče na določenem območju in se je ustanovil ob kakšni ustanovi salezijancev ali HMP, ali zunaj teh.

Sotrudniki, ki živijo v krajih brez centra, pripadajo vedno najbližjemu centru; ta vzdržuje z njimi stike in jim omogoča sodelovanje pri njegovem življenju in dejavnostih.”

Sklepni člen “Pravilnika apostolskega življenja” je tako lep, da si ne moremo kaj, da vam ga ne bi prepisali dobesedno: “Združenje sotrudnikov - pravi don Bosko - ima namen prebujati iz mladosti, v kateri so mnogi kristjani, in širiti moč krščanske ljubezni. Kdor izbere zase ta pravilnik, najde evangeljski način usmerjanja samega sebe in se usmerja po poti, ki vodi k svetosti.”

Gospod spremlja z obilico svojih milosti vse tiste, ki delujejo v duhu “daj mi duše” in delajo dobro mladim, ko namreč “pripravljajo dobre kristjane Cerkvi in poštene državljane družbi”, po besedah sv. Janeza Boska.

Naj sklenem te svoje komentarje pravilnika v Vestniku s kratko molitvijo, ki jo nekateri naši sotrudniki z obljubo molijo vsak dan:

“Gospod Jezus, ti si me pogledal in vzljubil, sprejel si me v svoje telo, Cerkev in v njej si me povedel v družino svojega učenca Janeza Boska. Podeli mi svojega Duha, ki si ga obljubil, da bom mogel odgovoriti na tvojo ljubezen in tvoj klic.

Gospod Jezus, po prodornosti tvojega Duha luči me reši dvomov, pokaži mi svoje obličje, razodeni mi sijaj svojega kraljestva in odpri mi oči za tvojo navzočnost, ki se skriva v srcu človeka.

Gospod Jezus, zaradi žive vođe tvojega Duha milosti in miru me reši žalosti in omahovanja, varuj me lažnega bogastva in varljivih užitkov. Odpri mi srce za tvojo hvalo, podari mi veselje Vstalega, da bi se širilo povsod, kamorkoli pridem... Amen.

I. Zupan

RECEPT, KI OBLJUBLJA USPEH

V času duhovniških posvečenj in novih maš smo slišali marsikatero besedo o pomanjkanju duhovnikov. V tem pogledu prihodnost Cerkve ne izgleda ravno rožnata.

Vendar pa nam je Gospod v evangeliju dal recept, s katerim naj bi se borili proti pomanjkanju delavcev na žetvi:

“Prositate Gospoda žetve!”

Tako pomembna zasedanja in razmišljanja kot naslednja škofsvska sinoda v letu 1990, ki bo govorila o tem predmetu, ne bodo mogla predložiti boljšega kot je Gospodov recept:

“Prositate Gospoda!”

Tukaj ne gre za hobby posameznikov, s katerim bi se morda ponašali, ampak za Gospodov klic. Zanj nam ni oznanil druge možnosti, morda: Če vas molitev ne veseli, potem postavljajte cerkve, pripravite kongrese ali koncerte v cerkvah... Tudi velika socialna dela ne morejo nadomestiti molitve!

Morda pa celo potrebujemo to pomanjkanje duhovnikov. Morda je to samo znak, da moramo preseči našo srčno bolečino in bomo tako odkrili, da v našem verskem življenju manjka nekaj bistvenega: molitev!

Ne tako majhna čreda kristjanov je že spoznala svojo odgovornost za Cerkev in v stanovanjih, cerkvah, romanjih redno mo-

lijo za duhovniške poklice. Tudi vsakoletno majsko srečanje molivcev za duhovne poklice pri Mariji na Rakovniku je znamenje takšne zavzetosti.

Gre za nekaj več. Gre za molitev sploh! Če človek na klavirju udarja vedno le isto tipko, še ne more reči, da igra na klavir. Znati mora pokazati, da lahko pod njegovimi prsti zazvenijo tudi drugo toni.

Kdor bi vedno hotel pritiskati le na 'molitveno tipko' za duhovniške poklice, ne da bi bil v skladu z drugimi oblikami molitve, kot so hvalnica, zahvala in dejanja vdanosti, obžalovanja, prošnje in priprošnje, ne bi bil molivec, ki ga Gospod pričakuje. Kdor bi se hotel v teku dneva zadovoljiti z znamenjem križa in nekaj zdihljaji, ta ne more resno trditi, da moli "vedno" (L 18,1), kot hoče Jezus.

Ali si ne postavljamo sami ovir, si ne krademo nekaj bistvenega, če se odpovedujemo molitvi?

Naša molitev za delavce na žetvi kaže, da smo sploh molivci! Toda par vdihov zraka ne more nadomestiti rednega dihanja. Mar ne bi bilo potrebno, da v naslednjih letih v Cerkvi vidimo najpomembnejšo skrb v tem, da več molimo in da molitvi damo večji poudarek?

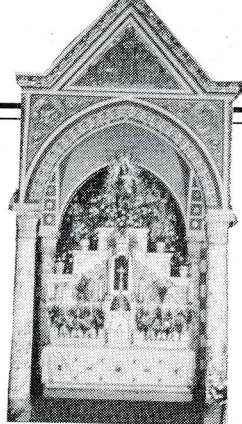
Brez skrbi! Druge skrbi Cerkve kot za cerkvene skupnosti, za človekove pravice, revne in zapostavljene zaradi tega ne bodo trpele. Kdor zna prav moliti, zna tudi prav živeti! Ali kdo meni, da mati Terezija in njene sestre delajo premalo, ker vsak dan po sv. maši še tri ure častijo Najsvetejši zakrament? Ali socialno delo ne izhaja ravno iz molitve?

Potreba Cerkve je velika. Kliče molivce. Kdor čaka, da bodo začeli drugi, ni spoznal, da je Cerkev on sam. Z večjo mero odgovornosti. Z odgovornostjo, ki vodi k veselju. Z dobro molitvijo se lahko začne karkoli. Čas nas priganja. Nas?

J.H.

K BOGU SO ODŠLI PO SVOJE PLAČILO:

Marija Dolinar, Medvode
Francka Urbar, Kodeljevo-
Ljubljana
Marija Pušavec, Voglje
Rebeka Bombek, Lendava
Marija Lampret, Ravne na
Koroškem
Marija Svetec, Ravne na
Koroškem
Helena Krautberger, Ravne
na Koroškem
Marija Gorišek, Ivančna
gorica
Angela Jevnikar, Ljubljana-
Polje
Marija Rovan, Brežice
Milka Žajber, Brežice
Matilda Mušič, Desternik
Kristina Blatnik, Bučka
Marija Klemenčič, Metlika
Teh in vseh ostalih pokojnih
molivcev se spomnimo v molitvi,
še posebno zadnji dan v mesecu,
ko darujem sv. mašo za nje.
Gospod, bodi jim bogat plačnik!

OLTAR MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU

Srce rakovniškega svetišča predstavlja Marijin oltar: oltar s tabernakljem in tronom za izpostavitve Najsvetejšega, milostni kip Marije Pomočnice in kapelica (baldahin) nad njim, ki daje cerkvi svojevrsten pečat. Oltar je bil postavljen leta 1924.

Baldahin nosijo štiri stebri iz carrarskega marmorja (Italija), ki jih je izdelalo kamnoseško podjetje Vodnik iz Ljubljane. Nastavek je lesen, izdelali pa so ga v rakovniških mizarskih delavnicah. Rezbarije na baldahinu sta napravila dva učenca profesorja Andryja iz dunajske umetnostne šole. Zlatarska dela sta opravila zlatarja Slivar in Goetzl.

V dveh medaljonih na pročelju baldahina sta upodobljeni svetopisemski ženi, ki nakazujeta Marijino mogočno priprošnjo pri Bogu in zmago nad peklenkim sovražnikom:

ESTERA – Kot izraelska begunka je postala kraljica na perzijskem dvoru in pri kralju Asuerju izprosila rešitev za svoje ljudstvo.

JUDITA – Kot izraelska junakinja je rešila mesto Betulijo pred premočnim sovražnikom.

Stranski del baldahina krasita prizora, ki sta začetek in dopolnitev Marijinega zemeljskega poslanstva: **JEZUSOVO ROJSTVO** in **MARIJA POD KRIŽEM**.

Na čelni strani je predstavljena **MARIJA – ZAVETNICA** Cerkve in človeštva. Na njeni desni so: papež – poglavar Cerkve, kralj – predstavnik zemeljske oblasti in bolnik – predstavnik preizkušane človeštva, ki Marijo kliče na pomoč. Na levi pa so: don Bosko, Dominik Savio s tovarišem – predstavnik mladine in Indijanec – zastopnik misijonskih ljudstev.

Na zadnji strani Marijinega oltarja je ohranjen oltar, posvečen sv. Cirilu in Metodu. Sveta brata, zavetnika ljubljanske salezijanske inšpektorije, je v reliefu upodobil Tine Kos.

OBNOVA MARIJINEGA OLTARJA

OBSEG DEL

Po 65 letih so se restavratorji lotili temeljite obnove Marijinega oltarja in baldahina:

- ▶ *čiščenje, zaščita in barvanje lesenih elementov;*
- ▶ *pritrnitev baldahina na zadnjo steno cerkve s kovinsko konstrukcijo;*
- ▶ *nova električna napeljava z zaščito pred ognjem in obnova svetilnih teles;*
- ▶ *pozlatitev reliefov, okrasnih elementov, trona za Najsvetejše in tabernaklja.*

SREDSTVA ZA OBNOVO

Vse darove članov mašne zveze v letošnjem letu smo sproti namenjali za material, potreben pri restavratorskih delih. Z namenskimi darovi dobrotnikov rakovniškega svetišča in rednimi župnijskimi nabirkami vsako prvo nedeljo v mesecu pa upamo, da bomo mogli plačati dolgove, ki so pri obnovi nastali.

Vsem, ki na ta način pomagata ohranjati bogato kulturno in versko dediščino naših prednikov, se iskreno zahvaljujemo. Naj bo obnovljeni oltar skozi desetletja odsev vaše dobrote.

Hvaležni salezijanci

SALEZIJANSKI VESTNIK

Salezijanski vestnik nas povezuje v veliko salezijansko družino. Ob don Bosku bi se radi navzeli pristnega krščanstva in apostolskega duha posebej v skrbi za dobro vzgojo mladine.

Bi ga priporočili prijateljem, sorodnikom, ki bi ga bili veseli, če bi zanj vedeli? Izpolnite naročilnico in nam jo pošljite!

Salezijanski vestnik se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Da bi bil v prihodnje Salezijanski vestnik čimbolj naš, vas prosimo:

- ▶ pišite nam, kaj bi v Vestniku hoteli; kaj je prav in kaj bi hoteli drugače;
- ▶ s prihodnjo številko bi radi začeli objavljati tudi pisma bralcev, zato nam pišite o vsem, za kar mislite, da bi bilo spodbudno za druge bralce in vse, ki bi se želeli obogatiti z don Boskovo duhovnostjo;
- ▶ sprejemamo zahvale za milostna uslišanja, izredna doživetja in vse, kar ste lepega doživeli ob Mariji Pomočnici.

Vsem iskrena zahvala za velikodušne darove, s katerimi omogočate izhajanje Salezijanskega vestnika. Bog vam poplačaj!

Uredništvo

NAROČILNICA

Naročam _____ izvodov Salezijanskega vestnika na naslov:

.....
.....
.....

Podpis:

Naročilnico pošljite na naslov:

Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, 61108 Ljubljana, p.p. 4

LJUBEZEN NE POZNA OVIR

Misijonar Joško Kramar, salezijanec, sobrat pomočnik, nam je ob svoji 70-letnici življenja in 55-letnici misijonskega dela popisal svoje delovanje od Indije, Burme in Filipinov do Papue — Nove Gvineje, kjer se trudi še sedaj in se konec septembra tja vrača.

Mnogi, ki so knjigo že prebrali, povedo: Te knjige preprosto ne moreš odložiti, moraš jo prebrati od začetka do konca!

Pričevanje na koncu knjige:

Prijatelj, brat, ki si imel potrpljenje, da si te vrste prebral. Zberi se sam v sebi in pomisli pred Bogom: Ali sem storil vse, kar bi lahko storil, da tem ljudem, mojim bratom, zasveti luč Kristusove ljubezni? Ne odlašaj do tedaj, ko bo prepozno . . . zate . . . in za tvoje brate. Ne bodi krut kot Kajn: „Kaj me brigajo! Saj so sami krivi!“

*Bog je ljubezen, Ljubezen ne pozna ovir!
„Daj mi duše, drugo vzemi!“*

Joško Kramar

NAROČILNICA

Naročam _____ izvodov knjige LJUBEZEN NE POZNA OVIR,
ki stane 90.000 din. Pošljite mi jo na naslov:

Podpis: _____

*Naročila sprejema:
Tone Ciglar, Rakovniška 6, 61108 Ljubljana, p.p. 4*

SPOŠTOVANI MOLIVCI

Najprej vas vse prav lepo pozdravljam! Z veseljem vam sporočam, da je na praznik sv. Petra in Pavla naša salezijanska družba dobila štiri novomašnike, nedeljo prej pa tri dijakone, ki bodo čez eno leto posvečeni v duhovnike. Hvala Bogu in hvala tudi vam, spoštovani molivci, ki ste s svojimi molitvami in žrtvami pomagali tem mladim, da so dosegli to milost in postali delavci v Gospodovem vinogradu!

Sedaj pa vam moram sporočiti še eno novico. Po štiriletnem bivanju v Želimljem vam moram povedati, da se poslavljam od lepe želimeljske župnije in dobrih faranov in odhajam na Gorenjsko na Trstenik, kjer sem že bil pred nekaj leti. Zaradi nič kaj dobrega zdravja sem zaprosil naše predstojnike, da me razrešijo župnijske službe v Želimljem. Pošiljajo me v naš dom na Trstenik, da bom po svojih močeh skrbel za naše bolne in ostarele sobrate, poleg tega pa bom še naprej vodil našo "molitveno družino za nove duhovne poklice". Tako bom sedaj tudi imel več časa, da vam bom lahko redno odgovarjal na vaša pisma. Zato upam, da bomo v prihodnje še tesneje povezani med seboj. Večkrat ste me tudi prosili, da bi daroval sv. maše po vaših namenih. Tu na župniji je bilo prav težko, sedaj pa, ko sem prost župnijskih dolžnosti, vam bom rad izpolnil vaše želje.

Prosim vas, da vnaprej svo vašo pošto pošiljate na moj novi naslov!

Pungerčar Jože
Trstenik 23
64204 GOLNIK
tel. 064/46-411

Dragi molivci!

Ob prazniku Marije Pomočnice smo doživeli na Rakovniku v Ljubljani lep skupni praznik molitve in zaupanja v Boga. Apostolski nuncij, ki nas je takrat obiskal in nam spregovoril, vas je bil zelo vesel. Še enkrat vas lepo pozdravlja. Spodbuja in vabi vas, da bi za vsako ceno vztrajali v molitvi in opogumili še druge za apostolat molitve.

MOLITVENI NAMENI

Da bi nas molitev usposabljala za pravi apostolat, vam predlagam mesečne namene:

SEPTEMBER

Ta mesec se bodo na stežaj odprta šolska vrata in veroučne učilnice. V marsikateri župniji in v marsikateri redovni skupnosti bodo v vodstvu novi obrazi. Mnogi od tistih, ki živijo duhovni poklic, bodo začeli svoje delovanje na novem mestu. Molili bomo za vse te naše brate in sestre, da bi svoje delo začeli z velikim zaupanjem v Boga in z veliko mero razumevanja za ljudi. Prosim bomo zanje, da se ne bi ustrašili nobenih težav in ne klonili pred nobeno oviro.

OKTOBER

Ta mesec vsi doživljamo kot mesec molitve rožnega venca. Goreče ga bomo molili za vse, ki so v duhovnem poklicu, da ne bi nikdar zanemarjali vsakdanjega premišljevanja in vsakdanje molitve rožnega venca. Vsi v duhovnem poklicu smo namreč tako zaposleni, da smo vedno v nevarnosti, da ne bi našli časa za premišljevanje. To bi zelo obubožalo ne samo tiste, ki smo v duhovnem poklicu, ampak kristjane nasploh, vso Cerkev in ves naš narod.

NOVEMBER

Spominjamo se vseh naših rajnih in radi lepo okrasimo njihove grobove. Letos pa v tem mesecu prosimo, da bi vsi mladi kristjani poživili in poglobili vero v življenje po smrti, v večno življenje. Vsi goreče molimo, da bi mladi ljudje iskreno in močato hrepeneli po nebesih. Molimo, da bi jim upanje na večno srečo v Bogu dajalo moči za velikodušna dobra dela.

Združen z vami v molitvi!

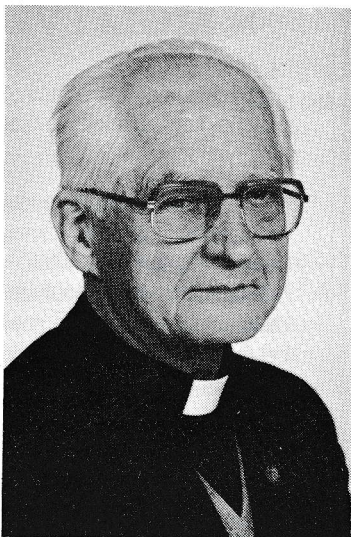
Stanislav Hočevar

ZLATOMAŠNIK, BOD' POZDRAVLJEN!

Leto 1939 je bilo za salezijance na Slovenskem in v svetu bogato obdarovano z novomašniki.

Le nekateri pa so doživeli 50-letnico svojega duhovniškega življenja. Trije od njih živijo med nami in za Salezijanski vestnik so se ozrli na prehojeno pot.

KAREL CEGLJAR

Rod očeta Antona Cegljarja izhaja iz Zgornje Dobreave nad Stično. Mati Marija roj. Groznik je bila rojena v župniji Šentvid pri Stični, v vasi Male Dole v temeniški dolini. Oče se je izučil čevljarstva in sprejel službo železničarja ob začetku prve svetovne vojne. Mati je še mlada odšla služiti v Metnaji k svoji teti. Ker sta oba hodila k maši v stiško cerkev, sta se kmalu spoznala in poročila. Poročno potovanje je bilo na Brezje, Bled in Sv. Višarje. Njun zakon je Bog blagoslovil s petimi otroki: dve hčeri in trije sinovi (vsi trije so postali duhovniki). Stalna doma nista

imela, saj je bil vsak otrok rojen drugje. Med stotisoči, ki jih je pobrala "španska bolezen" ob koncu prve svetovne vojne, je bil tudi mladi oče. Zato se je mati z malimi otroki vrnila iz Metlike v Stično in se naselila pri sorodnikih.

Župnik p. Benedikt Bolcar je kot katehet otroke skrbno pripravil na sv. spoved in na prejem prvega obhajila. Mati pa nas je naučila moliti jutranjo in zlasti večerno molitev. Rožni venec in litanije in še druge molitvice so bile same po sebi razumljive stvari. Župnik pa nas je povabil za ministrante ob 7. uri, ko je bila konventualna maša samostanske redovne družine, medtem ko so se posamezni patri zvrstili za maševanje že prej pri številnih stranskih oltarjih.

Materi je moralo biti veliko do tega, da bi otroci dobili resno vzgojo in se dobro izšolali. Zato je mene kot prvega poslala na Rakovnik v septembru 1920. Kmalu so nas preselili na Radno, kjer sem ostal dve leti in nato spet na Rakovnik, kjer sem v letih 1922-24 naredil 4. in 5. razred.

Na jesen, po prazniku blagoslovitve in posvetitve cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku, smo odšli v Veržej, kjer smo napravili nižjo gimnazijo (1924-28).

Ob koncu leta so bili četrtoletniki povabljeni, naj naredijo prošnjo, če kdo želi, za noviciat. V noviciatu nas je bilo 5 Čehov, 6 Hrvatov in 8 Slovakov poleg Slovencev. Tako je naš noviciat bil res mednaroden. Drugi so se učili naših slovenskih pesmi in molitev, Slovenci smo pa tudi radi prepevali pesmi naših sonovincev.

Nato je prišla višja gimnazija in obdobje praktičnega vzgojnega dela v rakovniškem konviktu. Štiriperesno deteljico so z mano tvorili Franc Rigler, Franc Grmič in Ludvik Žagar. Prvi letnik bogoslovja sem naredil na Crocetti v Turinu, druge pa v Ljubljani in bil v ljubljanski stolnici 2. julija 1939, ko je bil praznik Marijinega obiskanja, posvečen v duhovnika. Dne 16. julija smo imeli v domači župniji (Stični) novomašno slavlje. Pridigar je bil stiški opat dr. Avguštin Kostelec.

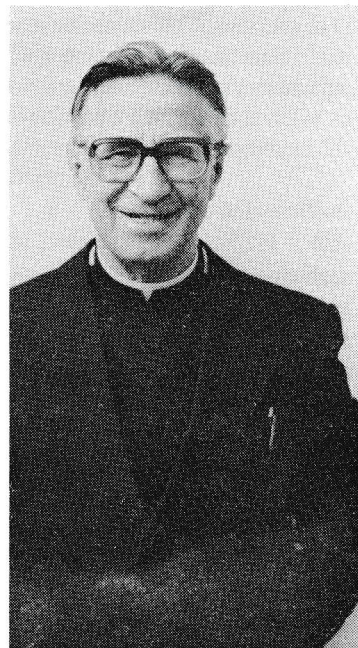
Hitro so se vrstile prve postaje duhovniškega dela. V Zagrebu sem odslužil vojaški rok, bil prefekt na Radni, odkoder smo morali bežati pred nemško zasedbo. Za kratek čas sem se ustavil na Rakovniku, nato pa odšel z mladimi salezijanci in novinci v druge hiše. Konec vojne sem doživel v Deškem vzgajališču na Selu.

S prihodom v Ameriko se je nadaljevalo salezijansko delo. Nekaj let sem preživel v zvezni državi Luisiani in v letu 1955 odšel za eno zimo v Kanado, a se je delo precej podaljšalo. Devet let sem deloval v New Brunswicku, dvanajst v Sherbrookeu in leta 1975 prišel na slovensko župnijo v Hamiltonu ter takoj začel delati za postavitev novega svetišča in župnijskega doma. Izpolnila se mi je prvotna želja, da bi delal med domačimi ljudmi. Leta 1977 sem bil imenovan za župnika slovenske župnije sv. Gregorja Velikega in to službo opravljal do 1985. Uspelo mi je, da smo s skupnimi močmi zgradili cerkev in župnišče. Slovesna posvetitev je bila v letu 1982.

V življenju župnije pa sem še vedno vključen, saj mi je župnik Franci Slobodnik zaupal vodstvo pisarne, veliko energije pa zahteva tudi delo za Baragovo za-devo.

Brez dvoma so materina molitev in njene nemajhne žrtve veliko pripomogle, da sem se šolal v salezijanskih zavodih. Tu so kleriki in duhovniki s svojo velikodušnostjo in zadovoljstvom nevede povzročili željo, da bi jim sledil v njihovem poklicu. Don Boskova vzgojna metoda, občudovanje njegovega poslanstva, češččenje Marije Pomočnice, večerni govori, mesečna "vaja za srečno smrt", letne duhovne vaje, vse to naj bi nas naredilo dobre državljanke in zavedne verne kristjane. Stopiti v don Boskove vrste je bil za mnoge povsem naraven korak.

Poklic je v glavnem božje delo. Le odzvati se mu je bilo treba in z božjo pomočjo vztrajati v njem.

MARTIN MAROŠA

V Čile sem odšel kot klerik v začetku decembra leta 1929. Tam sem dokončal noviciat in filozofijo ter 1933. postal asistent v naši inšpektoriatni hiši v Santiagu. Januarja naslednjega leta sem odpotoval na Ognjeno zemljo, bil učitelj v zavodu sv. Janeza Boska in se srečal s številnimi dalmatinskimi družinami.

V duhovnika sem bil posvečen v cerkvi Marije Pomočnice v Santiagu 26. novembra 1939. Domovino so predstavljali bogoslovci Schnurer, Sočak in Horvat, tri slovenske usmiljenke in ena slovenska družina. Prvo slovesno mašo sem imel na praznik Brezmadežne, 8. decembra 1939, v naši vzgojni hiši, kjer sta študirala Janez in Bogdan Metlika. Slednji me je pozdravil s lepim govorom v slovenščini. Ko

sem se vrnil na Ognjeno zemljo, so mi sobratje in prijatelji Dalmatinci priredili veliko slovesnost nove maše, ki sem jo imel 17. januarja 1940. Botra sta bila jugoslovanski konzul Božo Brzović in njegova soproga. Tudi tu so bile najbolj srečne slovenske usmiljenke, ki so delovale v mestni bolnici.

Za vodilo sem si izbral besede: "Kristus kralj, po Mariji." Zdi se mi, da povzema smisel duhovniškega in salezijanskega poslanstva. Vse življenje sem se trudil, da bi ga po svojih močeh in z božjo pomočjo izvrševal. Prvo obdobje mojega duhovniškega življenja je potekalo v zavodu sv. Janeza Boska in v župniji Marije Pomočnice. V zavodu sem poleg rednega pouka skrbel za duhovne poklice, imel verouk doma, v državni in jugoslovanski šoli. Glasba, petje, gledališče, pozneje godba na pihala, nedeljski oratorij, ki je včasih zbral do tisoč oratorijancev, družbice, don Boskovi skavti in še kaj je napolnjevalo moj delovni dan. V župniji pa sem vodil katoliško akcijo, ustanovil fantovski krožek, skrbel za bivše gojence... Ob nedeljah sem imel pogostokrat po tri pridige, popoldne pa še govor za oratorijance. Bolnikom sem posvečal posebno skrb, saj so me posebno Dalmatinci želeli kot "svojega popa" imeti ob svoji bolniški postelji.

Na sveti večer leta 1951 sem

lahko prvič obiskal domovino. Obisk naj bi bil oddih, a je bil vse prej kaj drugega. Na Melincih so me dobro zaposlili. Med drugim sem pridigal "misijon", ki je povzročil pravi duhovni preporod, čigar najlepši sad so številni duhovni poklici. Slovesno mašo sem imel v Beltincih 17. januarja 1952. Tiste dni je močno snežilo. Ker so Beltinci oddaljeni dobrih pet kilometrov, smo se peljali v 14 lepo okrašenih saneh; doživeltje je bilo tako še večje.

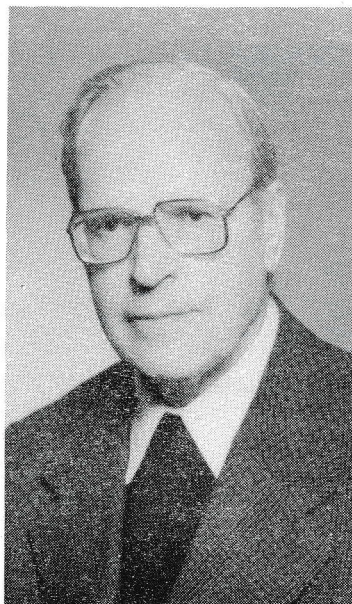
Ogromno delo na Ognjeni zemlji me je po vrnitvi zelo izčrpalo in konec leta 1959 sem jo moral zapustiti. Dve leti sem se zdravil v Santiagu in pomagal v naši glavni hiši kot župnijski vikar in duhovni voditelj obrtnih šol.

Povezal sem se s Slovenci, ki jih je bilo nekaj sto v samem Santiagu. Imenovan sem bil za predsednika papeške komisije za slovenske izseljence in sem jim posvetil ves prosti čas. Po zaslugi usmiljenke s. Vincencije Kaplja smo ustanovili Slovenski dom, imeli mesečno mašo in ob velikih praznikih skupne proslave. Nekaj let sem izdajal mesečnik "Slovenija", da bi slovenska beseda in novice o domovini dospеле tudi do najbolj oddaljenih Slovencev.

Na začetku leta 1962 so me določili, da ustanovim novo župnijo v zloglasni četrti San Ramon z okrog 50 tisoč prebivalci. Obsegala je revne hišice, na tisoče

umazanih otrok po prašnih ulicah, pomešanih s psi in imela sloves "razbojniške četrti". Naročili so mi, naj ponoči ne stopim na ulico... Pa ni bilo tako hudo. Za pomočnika so mi dali Janeza Metliko. Njemu sem prepustil vodstvo šole, sam pa sem se vrgel na župnijsko delo. Z ljudmi smo se dobro ujeli. Ob sobotah in nedeljah je kar mrgolelo mladine na našem dvorišču. Mlade smo organizirali v krožke in skupine. Navdušeno je sodelovala pri župnijskem pastoralnem delu. Čez poldrugo leto je bila župnija slovesno ustanovljena. Za zavetnika je bil postavljen Dominik Savio. Bolnikom smo bili na razpolago podnevi in ponoči. Zgodilo se je, da sem kako noč tudi po večkrat moral odpeljati v oddaljeno bolnišnico kakega bolnika, posebno matere, ki so pričakovale otroka.

Po dvanajstih letih so mi predstojniki dovolili, da sem šel domov, kjer je oče hudo zbolel. Nekaj časa sem ob nedeljah pomagal v Veržehu, bil eno leto župnik v Sevnici in 1976 prevzel župnijo Veržej, ki mi je bila zaupana 12 let. Zdaj pomagam kapelskemu župniku in čakam, "da me dobri Bog pokliče k sebi", poln hvaležnosti, da me je v svoji dobroti izbral za duhovnika, salezijanca in misijonarja.

FRANC ORAŽEM

Leta 1929 je bila izredno huda zima. Tedaj sem bil v šestem razredu gimnazije. Že prej sem imel težave s pljuči, hud prehlad tiste zime pa je bil usoden. Skoraj deset let sem se otepal z jetiko, moral sem prekiniti študij. Bolan sem šel na očetov pogreb. Nekaj časa sem ostal doma, le k zdravniku dr. Volavšku sem hodil v Ljubljano. Takrat je nastopil inšpektor dr. Franc Walland, ki me je poslal na Razkrižje. Jeseni naslednje leto sem šel v Veržej, kjer sem ob bolehanju opravil prvo leto asistence. Naslednje leto sem nadaljeval in končal gimnazijo; vse ob hudem kašlja-

nju, nočnem potenju in povišani temperaturi. Nato sem dokončal asistenco in odšel v bogoslovje na Rakovnik v Ljubljano. Privlekel sem nekako do novembra, potem pa sem študi moral prekiniti in oditi na Kapelo, kjer smo imeli dom za bolne sobrate. Naslednje leto sem začel znova z leto mlajšimi.

Prvi dve leti je še nekako šlo, tretje leto pa je bila bolezen znova tako huda, da sem moral v februarju prenehati in oditi na Kapelo, kjer sem se pripravljaj na izpite in jih na koncu tudi opravil. Zadnje leto sem še za silo ujel in srečno dočkal mašniško posvečenje, ki sem ga prejel 2. julija 1939. Dne 16. julija sem imel novo mašo, ki sta mi jo v Toplicah na Dolenjskem pripravila brat Jože, tam župnik in sestra Pavlina, ki je bila pri njem. Razumljivo, da sem pri novi maši ob zahvali pri mizi vzdiknil s psalmistovimi besedami: Non moriar, sed vivam et narrabo opera Dei (ne bom umrl, ampak bom živel in oznanjal Gospodova dela). Pri tem sem upal na nekaj let. Ta pa so se podaljšala do 50. leta duhovništva. Deo gratias!

Vedno sem imel občutek, da mi je življenje podarjeno, ko sem videl, kako je neusmiljena bolezen odnesla tega ali onega mojih bolnih mladih sobratov - kolegov (npr. Janeza Pušnika, Hilarija Vendramina, Franca Farkaša, Rudolfa Smrekarja in druge).

Leto pred svojim mašniškim posvečenjem sem tedanjim na novo posvečenim čestital in jim zaželel, da bi bili novi don Boski v okolju, kamor jih bo poslala pokorščina. To sem želel biti tudi sam ob svojem mašniškem posvečenju: prinašati ljudem, zlasti mladim, tiste vrednote, ki so naj-

bolj navduševale don Boska in ki jih je posredoval ljudstvu in zlasti svojim fantom, to so evharistija, Marija in vedro prizadevanje za rast v umskem in duhovnem življenju.

Večino svojega duhovniškega življenja sem preživel v formacijskih hišah: v Veržeju tri leta asistence in dve leti kot duhovnik, štiri leta v Nadškofijskem konviktu v Zagrebu, leto dni v Marijin dvoru pri Daruvarju, kjer sem bil šolski vodja višjih razredov gimnazije. Bili smo nasilno pregnani. Nato sem bil na župniji v Badljevini pa spet leto dni za bogoslovce na Knežiji v Zagrebu. Za krajši čas so mi zaupali župnijo Lovran. Od tam sem spet šel v vzgojno hišo, najprej na Reki, kjer sem vodil zbor, bil katehet in imel po trideset ur šole na teden, za tem v Križevcih, od tam pa sem se preselil v Želimlje in tu sem od leta 1970. Dve leti kasneje sem v pastoralno pomoč ob sobotah in nedeljah na Brezjah.

V vseh obdobjih mojega vzgojnega dela sem bil najbolj vesel resnega prizadevanja in zanimanja za razširjanje znanja, ki bo koristilo v prihodnjem življenju. Trudil sem se, da bi mladim pomagal v razvijanju zdrave samostojnosti in iskrene prilagodljivosti, ki edini omogočata ustvarjalno skupno delo.

Zlati jubilej mašništva v srcu vzbuja globoko hvaležnost. To je trenutek, ko se človek ponovno zave, da je toliko bolj obdarovan, kolikor več daje. A je hkrati priložnost, da srce čuti obžalovanje zaradi premajhne zavzetosti. Zdi se, da je zlatomašni jubilej življenjska molitev za mlade kristjane, ki bodo z don Boskom pomagali današnjim in jutrišnjim mladim rodovom.

PRVE KALI KRŠČANSTVA NA SLOVENSKEM

Začetki krščanstva na Slovenskem so tako kakor v sosednjih deželah zaviti v temo. Nikakršnih virov ni na razpolago, da bi lahko vsaj približno opredelili čas in izhodišče misijona ali etnično in socialno pripadnost prvih kristjanov. Mnenje, da so bili prvi oznanjevalci krščanstva vojaki, trgovci in sužnji, je premalo osnovano in preširoko. Nekateri poudarjajo, da se je krščanstvo širilo predvsem z dejavnostjo poklicnih misijonarjev. Pri iskanju odgovora moramo vsekakor upoštevati izrazito prehodni značaj slovenskega ozemlja na stičišču Italije, Balkana in srednje Evrope, z različnimi značilnostmi velikih centrov v bližini, ki so prišli v stik s krščanstvom relativno zgodaj; Oglej, Sirmij (Sremska Mitrovica) itd.

Petoviona in sv. Viktorin

Za dobo pred milanskim ediktom (313) nam je iz virov poznano eno samo središče krščanstva na Slovenskem, Petoviona (Ptuj), medtem ko moramo o obstoju krščanskih skupnosti v Celenji in Emoni v tej dobi le domnevati. Petoviona je bila do polovice 4. stoletja najbolj poznana in največji center krščanstva na Slovenskem. Po krščanski tradiciji je 2. novembra 303 kot žrtev Dioklecijanovega (Galerijevega) preganjanja kristjanov umrl petovionski škof Viktorin. Viktorin Ptujski je največja in zgodovinsko najbolj dokumentirana osebnost iz zgodovine krščanstva te dobe. Sv. Hieronim, njegov daljnji rojak, je o njem pisal kot o ptujskem škofu, cerkvenem pisatelju in mučencu. Po vsej verjetnosti je izhajal iz same Petovione. Krščanska skupnost v mestu je bila v času njegovega delovanja organizirana kot škofija, tako kot v nekaterih drugih večjih mestih v Panoniji. Od pojava prvih kristjanov ali skupin kristjanov do ustanovitve škofije je gotovo preteklo več desetletij, ne vemo pa zagotovo, ali je bil Viktorin prvi petovionski škof ali ne. Zelo verjetno je krščanstvo najprej pognalo korenine v grško-orientalski koloniji v mestu. To se odraža tudi v Viktorinovi grški teološki usmerjenosti. Kot prvi

Kip emonskega škofa Maksima v ljubljanski stolnici.

literarno delujoči človek ne le na ozemlju Slovenije, temveč tudi na ogromnem ozemlju alpskih in podonavskih rimskih provinc, je Viktorin, poznejši petovionski škof, takšno znanje lahko nabiral v velikih središčih krščanske

stvo zunaj grško-orientalske skupnosti v mestu.

Način Viktorinove usmrtitve ni poznan. Po likovnem izročilu, ki ga upodablja s palmovo vejo in mečem v roki, moremo sklepati, da je bil obglavljen.

Mnogo manj jasni so nam začetki krščanstva v Celeji. O teh nam poroča legenda o mučeništvu sv. Maksimilijana z dvomljivo avtentičnostjo. V uvodu avtor prikaže Celejo kot "drugo Trojo", najodličnejše sufraganško mesto lorške nadškofije. Nadaljuje pa z Maksimilijanovim življenjepisom ter njegovo mučeniško smrtjo. Omenjena legenda nam sicer ne dokazuje obstoja krščanstva v Celeji te dobe, v bistvenih elementih pa le temelji na zgodovinskem dogodku usmrtitve nekega kristjana Maksimilijana konec 3. stoletja, kar nam kaže na verjeten obstoj krščanstva v Celeji.

Za krščanstvo v Emoni pred letom 313 nimamo dokazov. Vendar pa se spričo krščanskih

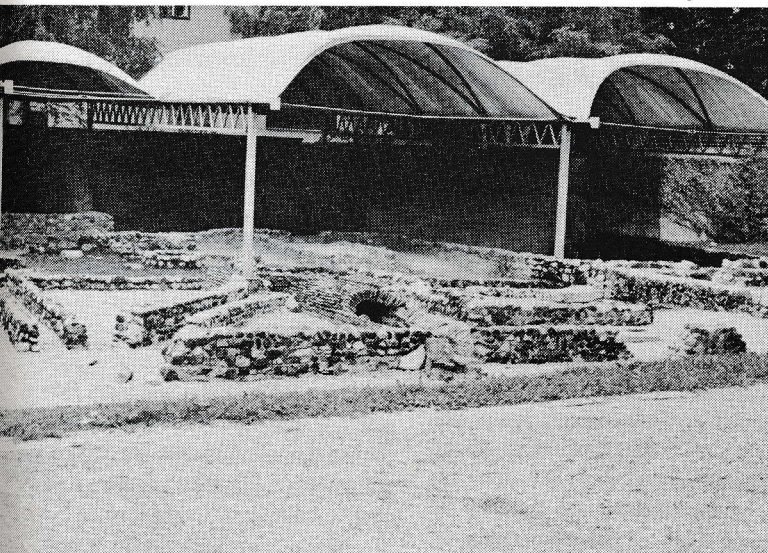
skupnosti v bližnjih mestih ponuja sklep, da krščanstvo v Emoni tedaj gotovo ni bilo neznano.

Prelom v letu 313

Leto 313 in obdobje po njem je bilo za krščanstvo v imperiju, torej tudi na ozemlju Slovenije, izredno dinamično. Tega leta je namreč cesar Konstantin skupaj z Licinijem izdal tako imenovani milanski edikt, s katerim je krščanstvo postalo enakovredno drugim veram v cesarstvu. Tako je tudi v naših deželah nastopila za krščanstvo doba miru. Krščanstvo se je poslej hitro širilo in je v teku 4. stoletja povsem izrinilo poganstvo. Cerkev v naših deželah je izgradila svojo cerkveno organizacijo v obliki škofij ter postala duhovna, moralna pa tudi gospodarska sila. Pomemben dejavnik v razvoju krščanstva v 4. stoletju je bil boj proti arijanski zmoti. Slovenske pokrajine so bile prehodno območje med panonsko-mezijskim središčem arijanstva in med severnoitalskim področjem (Akvilleja), kjer je arijanstvo sicer za nekaj časa prevladalo, vendar je to področje postalo središče katoliške protiofenzive proti arijanstvu v Iliriku. Petoviona je bila okrog leta 380 versko razbita na arijansko in katoliško stranko. Pri škofovskih volitvah je sicer zmagal arijanec Julianus Valens nad katoliškim kandidatom, vendar je moral kmalu zbežati iz mesta. Sicer pa o razmahu krščanstva v Petovionu priča tudi več arheoloških najdbišč starokrščanskih cerkva.

učenosti na Vzhodu (Aleksandrija, Cezareja, Antiohija) ali v bližnjih grško-makedonskih mestih, kar pa nikakor ne izključuje zahodnih mest, saj je bila akvilejska (Oglej) cerkev in tudi pretežna večina cerkva na Zahodu podobno orientirana. Petoviona se je ob koncu 3. stoletja z Viktorinovo literarno dejavnostjo dvignila med maloštevilna literarno-ustvarjalna središča krščanstva na latinskem Zahodu. Njegovim spisom usoda ni bila naklonjena. Omenjajo jih številni cerkveni pisatelji naslednjih stoletij, ohranilo pa se jih je le malo. Dejstvo, da je Viktorin pisal v latinščini, kaže na njegovo misijonarsko naravnost s težnjo, da bi populariziral krščan-

Del izkopanin krščanske nasebine v Emoni.

Poznane so nam tudi razmere v Emoni v tej dobi. V aktih protiarijanske sinode v Akvileji leta 381 se omenja tudi prvi znani emonski škof Maksim. Emonska škofija je bila gotovo že podrejena akvilejski metropolitanski cerkvi in bila vseskozi katoliško usmerjena. Zaradi tega nam je škof Maksim poznan kot borec proti zmotam. Med obema skupnostma si moremo predstavljati živahne stike, še posebno, ker se je Akvileja ob koncu 4. stoletja razvila v enega najbolj cvetočih centrov krščanstva v imperiju. V vplivnem območju Emone in Akvileje se je v mestu Stridonu okrog leta 347 rodil in preživel otroštvo Hieronim, eden največjih cerkvenih očetov Zahoda. Razcvet emonske cerkve začasno presahne v začetku 5. stoletja, ko so se na tem območju zadrževali arijanski Zahodni Goti. Po poznejšem izročilu naj bi bil emonski škof Maksim mučenec, mogoče kot žrtev nasilja arijanskih Gotov.

Krščanstvo v Celeji in Nevi-odunu, četrtem rimskem mestu na Slovenskem, nam iz literarnih virov ni poznano, moremo pa predpostavljati obstoj škofij.

Za dobo 5. stoletja vemo o krščanstvu na Slovenskem prav malo. Vsekakor so se življenjske razmere v tej dobi katastrofalno poslabšale, kar se je odražalo tudi v razvoju krščanstva. V prvem desetletju 5. stoletja je prišlo do

prvega vala beguncev iz Panonije, ki so nosili s seboj relikvije svojih mučencev in zanesli čaščenje panonskih mučencev v Italijo. Sredi stoletja je hunski vdor v Italijo gotovo prizadel naše kraje. Hunom je sledila nestabilna naselitev Vzhodnih Gotov v Panoniji. Končno je leta 467 propadlo zahodno rimsko cesarstvo. Zaradi vse slabših varnostnih razmer so prebivalci opuščali nižine in se selili v težko dostopne kraje. Takih pribežališč je bilo na Slovenskem cela vrsta, na mnogih so arheologi našli tudi ostanke starokrščanskih cerkva: Vranje, Rifnik, Podzemelj, Ajdna itd. Težko življenje je gotovo vodilo k poglobitvi verskega življenja.

Cerkvene razmere v zadnji četrtini 6. stoletja so zopet bolj spoznane. Celotno slovensko

ozemlje je spadalo v oglejski patriarhat, ki je zajemal vzhodnoalpski in zahodnopanonski prostor. Zaradi vdorov Slovanov so v notranjosti začele propadati škofije. Petovionske škofije tedaj mogoče že ni bilo več. Pred prodirajočimi Slovani so Romani bežali na zahod, v Istro in Italijo. Mogoče je prišlo celo do prenosa starih škofij v mesta, kamor so se selili, kar nam kaže možen prenos emonske škofije v Novigrad. Z letom 600 moremo postaviti mejo v zgodovini krščanstva slovenskih pokrajin. Škofije v notranjosti so propadle, krščanstvo je živelo dalje v organizirani obliki samo v Istri, v neorganizirani obliki pa med ostanki staroselskega prebivalstva, živečega med Slovani, vse do rekristijanizacije dežele v 9. stoletju.

F.S.

DUHOVNI POKLIC IMA OPRAVKA Z ŽIVIM BOGOM

Nemška škofovska konferenca je pomladansko zasedanje 1989 posvetila duhovnim poklicem. Glavni govornik je bil nekdanji berlinski škof in sedanji nadškof v Kölnu kardinal Joahim Meisner. Pokazal je, kako ima duhovni poklic opravka z živim Bogom.

Mladi človek se nekako pri štirinajstih ali petnajstih letih, ko

je končal tako imenovano splošno izobrazbo, vpraša, kaj bo naredil iz svojega življenja. Išče tisto življenjsko pot, ki mu bo omogočila v najvišji meri uresničitev njegove človeške eksistence. Postavi si visoko zastavljene cilje, ki jim pravimo ideale. Za vsakega mladega človeka je samo najboljša komaj zadosti dobro.

Nekateri mladi ljudje imajo

srečo, da bodisi zaradi lastnega notranjega razpoloženja, bodisi zaradi duhovne okolice, v kateri živijo, spoznajo, kaj je tisto najboljše in tisto največje, kar bi lahko postavili za cilj svojega življenja: to je Bog.

Kdor je spoznal in sprejel Boga za najboljše in za največje, kar mu more nuditi življenje, ta se ničemur ne odpoveduje, temveč ima svojo izbiro za najvišji dosežek svojega življenja. Bog je pripravljen priti človeku tako blizu, da ga človek čisto od blizu spozna. V tem primeru postane Bog njegov partner ali soudeleženec njegovega življenja. Sedaj ni težko opustiti človeškega partnerja in iti z Bogom. Tudi to ni odpoved temveč zamenjava dobrega z boljšim.

Če lahko človek s svojimi sopotniki ali z enim sopotnikom doživi veliko osrečujočega na življenjski poti, koliko nepredvidene pa zagotovo velikega lahko človek doživi s svojim sopotnikom Bogom. Če lahko človeka obogati kdo, ki je vse prejel od Boga, kot smo to vsi ljudje, kako bo obogatil človeka tisti, ki je vsem ljudem dal to, kar imajo.

Kdor ima Boga za partnerja svojega življenja, temu je vse, kar je na svetu, premalo in hoče Boga samega. Na svetu so čudoviti in prelepi darovi, saj je vse, kar človeka bogati, božji dar. Toda kdor

ima Boga, ima v njem z enim zamahom vse, kar je velikega, lepega in dobrega. Pomanjkanje zemeljskih dobrin ali revščina ali uboštvo, ki je zamenjava božjih darov z Bogom samim, ni odpoved temveč izbira boljšega in lepšega, da, najboljšega in najlepšega.

Uboštvo ne sodi v evangelij samo po naključju, temveč je izraz izbire Boga za svoj življenjski cilj in za soudeleženca na poti življenja. Kdor izbere duhovni poklic, ni izstradan umetnik, ki išče ljubezni, temveč človek, ki mu je samo Bog zadosti. Odločitev za duhovni poklic ni odpoved, temveč izbira boljšega. Ko mlad človek ugotovi, da mu je samo Bog zadosti, ne pomišlja več in gre po poti duhovnega poklica.

Brez nadaljnjege je res, da Bog kliče vsakega in ga spodbuja k življenjski izbiri. Dostikrat pa tega klica kdo ne sliši ali ga presliši, ker je okoli njega toliko svetnega hrušča in trušča. V tem primeru je potrebna pomoč sopoklicanih. Nekoč so bili ti sopoklicani družina, šola in versko ozračje. Danes je to postalo zelo redko, da skoraj ne pride do zaznave. Treba je izrecno oblikovati vabilo in se obrniti v božjem imenu do mladega človeka. Nekoč je prišel h kardinalu Meisnerju starejši človek in se mu bridko potožil, češ da je zgrešil svoj poklic: čuti, da bi moral biti duhovnik pa

je postal zdravnik. Vzrok za to življenjsko zmoto je pripisal okoliščini, da mu nihče ni rekel, da bi lahko postal duhovnik. Seveda je velika razlika med nakazovanjem možnosti za duhovni poklic in nekako vsiljenim pripovedovanjem, da koga Bog kliče in hoče postati zanj vse. To pa ni več povabilo, temveč neumestno nasilje.

Mladi ljudje bi radi bili srečni. Zato pritegujejo njihovo pozornost srečni ljudje. Kdor je bolj srečen, tisti je bolj interesanten. Če morejo duhovniki in redovniki vedno kazati vesel in srečen obraz, zato ker so v svoji notranjosti srečni zaradi božjega bogastva, pritegujejo pozornost mladih. Če potem dobijo informacijo, da so srečni zato, ker jih osrečuje Bog, je zelo verjetno, da bodo izbrali isto pot.

Nekatere mlade ljudi pa tudi zapustitev duhovniškega ali redovniškega poklica preseneti in jih spodbudi k resnemu razmišljanju o svojem bodočem poklicu. Resno razmišljanje privede do spoznanja, da ti sicer od Boga poklicani niso zadosti globoko proniknili v dejstvo božjega daru in ponudbe. Tako zna kardinal Meisner povedati, da je v času, ko je bil še škof v Berlinu, prišel k njemu mlad fant in mu rekel: "prihajam, da vstopim na mesto duhovnika, ki je zapustil svoj poklic."

Kdor je zaslutil in potem naredil iz slutje gotovost, da nas Bog kliče za soudeleženca pri njegovem bogastvu, tisti bo sledil duhovnemu in redovnemu poklicu. Bog je silno bogat in želi, da bi bile bogate tudi njegove stvari, zlasti ljudje, ki so njegovi otroci.

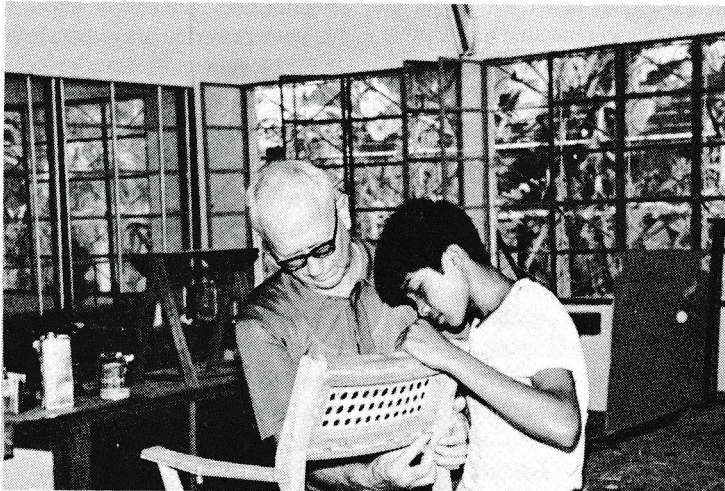
Valter Dermota

“LJUBEZEN NE POZNA OVIR”

Življenska pripoved ob 70-letnici in ob 55-letnici misijonskega dela z gornjim naslovom je Jožeta Kramarja približala številnim ljubiteljem zanimivega misijonskega branja. Obiski, ki jih je opravil v preteklih mesecih, so bili priložnost, da ga spoznamo še bolj in mu zastavimo vprašanje, ki se nam je porodilo ob prebiranju njegove knjige.

Misijonar Jože Kramar pri praktičnem pouku.

V misijonih delujete kot salezijanec neduhovnik. Vemo, da je don Bosko zelo poudarjal važnost pomočnikov pri misijonskem delu. V čem so bile boljše možnosti vašega dela?

Velja poudariti, da sem vedno delal v skupinah, kjer smo bili duhovniki in pomočniki ali neduhovniki. Izkušnje pa mi kažejo predvsem naslednje. Pomočnik vedno živi in dela z gojenci v vseh oblikah življenja, tudi ko se uvajajo v povsem praktične oblike opravljanja življenjskega poklica. Ima lahko na gojenca večji vpliv kot duhovnik. Fantje vidijo, da jih uči stvari, ki jim bodo pomagale pri preživljanju, ki jim bodo koristile za vse življenje. In ko jim nato spregovori še o veri, ki navsezadnje vodi delo salezijanskega pomočni-

ka, mu prisluhnejo skoraj z večjo pripravljenostjo kot duhovniku.

Zanimivo doživetje iz Burme me potrjuje v takšnem razmišljanju.

Z budistom sva se na dolgo pogovarjala. Ko sem gradil štiri nadstropno šolsko poslopje, je imel on skrb za gradbeni material iz železa. Tako sva se velikokrat srečala. Sredi pogovora se nama je približal ravnatelj v talarju. Mož je utihnil in ves čas mojega pogovora z ravnateljem molčal. Pozneje sem ga vprašal, zakaj se ni oglasil. “On je duhovnik in ga moram bolj spoštovati. On ni kot ti. Midva delava skupaj in si mi bolj blizu.” Tako se tudi fantje večkrat bolj odpirajo pomočniku kot duhovniku. Jim je skratka bolj blizu.

Praktično delo in pouk obrtnih predmetov pa me ni oviralo, da jim vsak dan ne bi posredoval vere. Materialno delo se je dopolnjevalo z nadnaravno razsežnostjo. To dvoje gre vedno skupaj.

Z otoka Samoe prihajajo že prvi poklici iz vrst domačinov. Je kakšno upanje tudi za Papuo - Novo Gvinejo?

Do sedaj to še ni bilo mogoče. Na Samoo so misijonarji prišli veliko prej in sedaj začenjajo poganjati prvi sadovi njihovega dela. Mislim pa, da se obljublja večje možnosti sedaj, ko je zaživela ustanova, ki je namenjena pripravi domačih poklicev.

Delo misijonarjev pa vendarle cenijo in morda se bo iz tega odnosa lahko začelo delo za domače poklice.

Delo misijonarjev zelo cenijo, a bo za takšno obliko življenja potrebno premagati še preneka-tero oviro in način gledanja na življenje. Če se izmed njih kateri odloči za duhovnika ali redovnika, družino osiromaši. Ker se ne bo mogel poročiti, bo tako zmanjšal število družinskih članov in s tem število rok, ki bi sicer lahko delale. Večje je število članov družine, večji je njen ugled. Z odhodom se pa moč družine zmanjša.

Prav gotovo je bilo storjeno zgodovinsko delo, ko ste prevedli katekizem v jezik domačinov. Do sedaj je to prva knjiga v njihovem jeziku. Postavljali ste temelje njihovi književnosti. Kako je bilo videti tako pionirsko delo?

Ko sem začel s prevajanjem, sploh nisem mislil, da bi pripravil prevod celotnega katekizma. Začel sem prevajati z namenom, da bi ljudem lahko predstavil resnice o Bogu v njihovem domačem jeziku. Prve prevedene strani sem jim v nedeljo prebral pred mašo. Takrat sem videl, s kolikšnim zanimanjem so me poslušali. To me je spodbudilo, da sem začel prevajati še naslednja poglavja. Nabilo se je več in več prevedenih strani.

Sprva mi je pri prevajanju pomagal vaški poglavar. Ko pa je on umrl za možgansko malarijo, sem prosil sestre, ki vodijo gospodinjsko šolo, da so mi izbrale dve dekleti, ki dobro obvladata jezik. Z njuno pomočjo smo začeli prevajati iz jezika orokolo v jezik kearu.

Decembra preteklega leta je bil preveden ves katekizem.

Pri oblikovanju besed in zapisov smo se držali načela, da mora biti čimbolj enostavno. Po dolgem poslušanju in primerjanju sem ugotovil, da ima njihov jezik 15 temeljnih glasov in zanje smo izbrali pet samoglasnikov ter deset soglasnikov. Znake smo vzeli iz latinice.

Jezik kearu je njihov domač jezik. Ne služi za uradnega. Na to mesto je stopila angleščina in v

njej poteka ves pouk. Angleško bi moral govoriti tudi v prvih razredih osnovne šole, ker pa otroci ne znajo zadosti, zato se poslužujem njihovega materinega jezika. Snov jim najprej predstavim v angleščini, nato pa še v domačem jeziku. Tako vidim, da so razumeli. Zdi se mi, da je zlasti za najmlajše v šoli taka pot nujna.

Kje se še odvija vaše delo, razen v šoli in v cerkvi? Poznamo vas kot graditelja, inštruktorja, mojstra za vse. Velja to tudi za Papuo?

Od začetka lanskega leta poteka moje delo na različnih krajih.

Nisem več v osrednji misijonski postaji, temveč imam naloge za celotno pokrajino. Tako ne učim več v osrednji šoli, ampak

GLAS IZ HONDURASA

V srednjeameriški državi Honduras, v mestu Tegucigalpa, že dolga leta deluje misijonarka s. Kristina KNEZ, članica družbe hčera Marije Pomočnice. Iz pisma, ki ga je pisala predstojnici njihove družbe v Jugoslaviji, povzemamo nekaj odlomkov.

“V našem zavodu Tegucigalpa imamo 24 novink, 16 postulantk in 20 aspirantk. Bog daj, da bi vse prišle do svojega cilja!

Kmalu bom dopolnila 55 let, odkar sem prišla sem, 5. avgusta pa mineva 57 let od prvih redovnih zaobljub. Nihče mi ne verjame, da imam že 81 let življenja, ker grem vedno naprej. Sem vedno zaposlena s računskimi knjigami in drugim delom... Zelo

sem hvaležna dobremu Bogu, da še lahko pomagam sestram in da sem v stiku z mladino.

V našem zavodu imamo 1400 učenk. Ob nedeljah se pri nas ves dan mudi okrog tisoč revnih deklet, veliko med njimi je že večjih. S pomočjo sester se pripravljajo na življenje, so krščene ter prejmejo zakramenta sv. obhajila in birmo. Nekatero sestre delajo zunaj mesta, kjer imamo tri oratorije, v katerih se zbirajo najbolj ubogi in zapuščeni otroci.

Želim in prosim dobrega Boga, da vam pošlje veliko dobrih poklicev. Pristrčno vas pozdravlja in se vas spominja v molitvah vdana s. Kristina Knez.”

po vaseh. Tam pomagam pripraviti vse potrebno za sv. mašo in druge obrede v cerkvi. Lahko bi rekel, da sem potujoči misijonar. Začela sva delati skupaj s filipinskim duhovnikom, ki pa je zbolel in se vrnil na Filippine, kamor sicer sodi naše področje, oz. naša salezijanska skupnost. Nekaj časa smo bili brez duhovnika, zato sem v tem času po vaseh pripravljaj službo božje besede.

Prve dni v tednu sem imel nekaj več prostega časa in tega sem porabil za gradnjo bogoslužnih prostorov, cerkva in kapel. To je bilo mogoče, ker so me podprli velikodušni slovenski rojaki iz tujine in domovine, zlasti še iz Avstrije. Tako mi je uspelo postaviti dva bogoslužna prostora in dve osnovni šoli.

Kakšni pa so odnosi s civilnimi oblastmi? Vemo, da v marsikateri deželi delo misijonarjev ne spremljajo z največjo naklonjenostjo.

Uradni predstavniki nam gredo zelo na roko. Želijo, da bi dežela postala krščanska. Pomagajo nam vzdrževati šole in ob različnih priložnostih dajejo javna priznanja. Ob otvoritvi misijona preteklo leto je prišel tudi predsednik republike in dal dar za dograditev poslopij.

Veliko si prizadevajo, da bi dežela dobila gosto mrežo šol. Med njimi imajo pomembno mesto tiste, ki jih vodi Cerkev ali

posamezne redovne ustanove. V naših šolah imamo državni program, a smo povsem prosti pri izbiranju učiteljev in učencev. V naših razredih veliko pomagamo z dodatnimi inštrukcijami, da uspejo tudi tisti, ki jim v drugih šolah ni šlo najbolje. Po desetih letih pa lahko naredijo izpite na državni ustanovi in pri tem naši gojenci dosegajo lepe uspehe. Lansko leto je bil najboljši učenec naš gojenec.

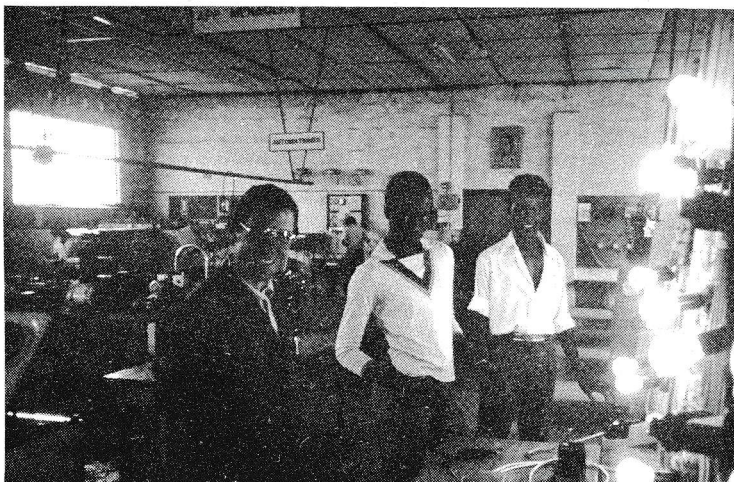
Če bi se kdo odločil, da vam pride v pomoč, ali bo imel prosti vstop v deželo? Lahko misijonarji še prihajajo?

Misijonarji še vedno prihajajo. Do lanskega leta sem jaz imel dovoljenje za učitelja, sedaj

imam mesto pastoralnega delavca in s tem sem dobil dovoljenje za neomejeno dolgo bivanje v deželi. Učiteljska viza traja le določeno dobo, medtem ko za delavce na verskem področju te omejitve ni.

Zanimiva je misijonarjeva pripoved. Iz njegovih besed govori globoka povezanost z Gospodom in predanost njegovi službi.

Upanje mu ne pohaja in za načrtovanje ni nikoli nepozno. Kdo ve, kdaj bodo pognala semena, ki jih je s svojimi deli in besedami posejal po tolikih deželah? Potrebni bodo še številni vrtnarji, ki bodo poskrbeli, da bo evangelijskemu sporočilu zagotovljena rast.

V poklicni šoli, kjer deluje Danilo Lisjak.

ZAIRSKI UTRINKI

Kmalu po prazniku Marije Pomočnice je prišlo pismo, ki ga je napisal misijonar Danilo LISJAK. Poslal ga je prek Belgije, da je tako hitreje prišlo do nas. Povzemamo nekatere odlomke.

“Prve dni maja je bil na uradnem obisku med nami naš pokrajinski svetovalec Dominique Britschu. Dostojno smo se lahko pogovorili o vsem. Mogoče se je bilo posvetovati o naših prihodnjih načrtih in željah, ki so hkrati

želje domače inšpektorije. Zelo ceni delo salezijanske družine na Slovenskem.

Z Jožetom, z njim se lahko pogosteje srečujem, sva sedaj optimista, da se bo v načinu našega dela le kaj premaknilo. Tudi z Gustijem smo pred dnevi rekli nekaj zgovornih besed. Gustiju res ne manjka dela, tako v župniji, kjer je župnik trenutno na dopustu, kot v oratoriju.

Dne 20. maja, ko je bil državni praznik, sem šel s skupino postulantov na duhovno obnovo v bližnji center duhovnosti, ki ga vodijo sestre bernardinke. Šlo je za informacijo o salezijanskem poklicu. Imamo kar lepo upanje glede poklicev. Seveda je pot dolga in težko, ker zelo težko spoznaš misel domačinov. Če bo vsaj nekaj odstotkov uspeha, bom zadovoljni.

Konec aprila smo imeli v novi šolski podružnici krst katehumnov, danes pa obhajilo šolarjev iz našega barakarskega naselja. Prvič sem krščeval in to okrog 50 odraslih. Vseh je bilo okoli 160 in smo štirje krščevali. Priprava je trajala štiri leta in ni si težko predstavljati, kakšno veselje smo doživeli tisti dan. Med novokrščenci je bilo nemalo mož in žena.

V našem šolskem delu ni nič posebno novega. Maturanti se pripravljajo na končni izpit. Nižji razredi imajo tudi izpite na koncu šolskega leta. Na žalost se raven znanja in izobrazbe niža. Belgijski sodelavci zapuščajo deželo. Tisti, ki so uspešno končali šolanje, odhajajo v druge dežele, ostajajo tisti, ki jim v šoli ni šlo posebej uspešno.

Vsem lep pozdrav in zagotovilo bratskega spomina."

ZAKAJ SEM POSTAL DUHOVNIK

Mladi me pogostokrat sprašujejo, zakaj sem postal duhovnik... Skušal bom na kratko odgovoriti. Predvsem velja, da tega ni mogoče popolnoma razložiti. Tudi zame ostaja skrivnost. Kako naj bi razložili božje poti? In vendar vem, da sem v določenem trenutku življenja začutil gotovost, da Kristus tudi meni pravi, kar je rekel že tisočem pred menoj: 'Pridi in hodi za menoj!' Zavedal sem se, da tisto, kar sem čutil v srcu, ni bil člo-

veški glas, ne moja misel. Kristus me je klical, da mu služim kot duhovnik.

Verjetno boste videli, da sem Bogu zelo hvaležen za dar duhovništva. Zame ni nič pomembnejšega, nič mi ne nudi večjega zadovoljstva, kot da lahko vsak dan darujem sv. mašo in služim božjemu ljudstvu v Cerkvi. To velja vse od prvega dne mojega mašništva. Nič se ni spremenilo, tudi dejstvo, da sem postal papež, na to ni vplivalo. Ko vam pripovedujem vse to, bi vas rad povabil, da bi pozorno poslušali božji glas v svojem srcu. Vsaka človeška oseba je poklicana k skupnosti z Bogom. Zato nas je Bog ustvaril, da bi ga spoznavali, ljubili in mu služili ter v tem odkrivali skrivnost trajnega veselja."

(Janez Pavel II. mladim v Los Angelesu septembra 1987)

OBISK EGIDLJA VIGANOJA

V dneh od 22. do 25. septembra bo salezijansko družino na Slovenskem obiskal Egidij Vigano, vrhovni predstojnik in naslednik sv. Janeza Boska v vodstvu njegove družbe. Imeli bomo več priložnosti, da se srečamo z njim:

- 23. septembra, v soboto, bo sodeloval na srečanju mladine v Stični.
- 24. septembra, v nedeljo, bo zjutraj na Kodeljevem in se bo ob 11. srečal s sotrudniki na Rakovniku. Ob 14.30 bo na Rakovniku osrednja slovesnost ob jubilejih, ki jih bodo obhajali misijonarji Jože Kramar, Andrej Majcen in Ernest Saksida.
- 25. septembra, v ponedeljek, se bo ob 9.30 srečal s salezijanci in hčerami Marije Pomočnice na Rakovniku.

Prisrčno povabljeni na srečanje z njim. Po njegovem obisku nam bo spregovoril "oče in učitelj mladine".

ALOJZIJ RICCERI

V začetku junija je odšel v večnost nekdanji vrhovni predstojnik salezijanske družbe, šesti naslednik sv. Janeza Boska v vodstvu njegove družine, Alojzij Ricceri. Večkrat je obiskal zavode na Slovenskem in bil nasploh tesno povezan s salezijansko družino v naših krajih, zato mu v znamenje hvaležnosti posvečamo te vrstice.

Rodil se je leta 1901 na Siciliji. Na začetku prve svetovne vojne je vstopil v salezijanski noviciat, a je zaradi mladosti moral čakati do leta 1917, da je lahko

naredil zaobljube. V duhovnika je bil posvečen 1925. Po nekaj letih dela z mladimi pripravniki je postal ravnatelj in nato celih 42 let imel najodgovornejše službe v družbi. Med drugim je vodil tri inšpektorije, dokler 1953 ni odšel v osrednje vodstvo, kjer mu je vrhovni predstojnik Renato Zigiotti zaupal pomembni področji apostolskega dela: skrb za sotrudnike in tisk. Prenovil je Salezijanski vestnik in ustanovil še en list. Leta 1965 so ga zborovalci na 19. vrhovnem občnem zboru izbrali za vrhovnega predstojnika in ga 1971 potrdili še za naslednje šestletje. Pred začetkom zbora 1977 pa je izjavil: "Tretji mandat ne pride v poštev."

Za njegovo delo velja, da se je odvijalo v času velikih sprememb v Cerkvi po zadnjem cerkvenem zboru. Bil je sprejemljiv za nove pobude in tesen sodelavec papeža Pavla VI. S pisno besedo, obiski in govori je spodbujal in povezal vse skupine salezijanske družine. Imenovali so ga učitelj salezijanskega življenja. Pri tem so mu veliko pomagala potovanja, na katerih je obiskal številne ustanove. Zelo se je zanimal za misijone in z vso zavzetostjo poskrbel za lepa misijonska slavlja. Doživel je prištetje Mihaela Rue med blažene, dvig salezijanske visoke šole na raven univerze, razmah salezijanskega tiska in drugo. In ko so ga ob zaključku vodstva na najvišji ravni vprašali, kaj bi storil, če bi imel 25 let, je odgovoril: "Vmil bi se med mlade, vrnil bi se h glasbi."

Zadnja leta je preživel v zbranosti in spodbujal sobrate k zavzetemu delu. Vsem bralcem Salezijanskega vestnika ga priporočamo v molitveni spomin.

IVAN PUŠNIK

Na Reki je 15. junija umrl salezijanski pomočnik Ivan Pušnik. Našli so ga utopljenega v morju. Verjetno se je šel kopat pa mu je spodrsnilo na mokrih skalah in je padel z obrazom v vodo. Po obrazu je bilo mogoče videti rane. Padeč je bil usoden za njegovo življenje.

Rajni Ivan Pušnik se je rodil 15. maja 1922 v Prosečnem, župnija Šentvid nad Sevnico. Kot mladenič je prišel na Radno, kjer je bil salezijanski zavod z noviciatom, gimnazijo in cvetočim mladinskim domom. Odločil se je za poklic salezijanskega pomočnika. Na koncu noviciata je 29. julija 1939 napravil prve redovne zaobljube in postal don Boskov salezijanec. Zelo se je počutil zadovoljnega in srečnega v družbi sv. Janeza Boska. Rad je sprejemal in opravljal razne službe po zavodih, kjer so bile potrebe največje. Na Rakovniku je bil nekaj časa vrtnar in nato zakristan. Leta 1963 je odšel na Reko, kjer je večšče in požrtvovalno skrbel za vrt in živino. Naučil se je tudi igrati na harmonij in je z največjim veseljem spremljal petje pri raznih pobožnostih. Njegova povezanost z Bogom je bila iskrena in doživeta. Redno se je udeleževal pobožnih vaj. Rad se je mudil pred Najsvetejšim zakramentom, kot je priporočal don Bosko.

Od časa do časa so ga obiskovale razne bolezni pa si je vedno opomogel. Zadnje čase so se kazali znaki resnih bolezni. To je pripomoglo k njegovi prezgodnji smrti.

Na pogrebu se je zbralo veliko salezijancev, med njimi tudi

ja povedal dobrepoljski domačin in sorodnik rajne Zvone Štrubelj.

"Božji darovi, ki jih je rajna mati in teta Rozka v svojem življenju znala uresničiti, se mi zdijo tile: imela je delovne in žuljave roke. Znala je pozabiti nase in živeti skromno in neopazno - živeti s srcem in dušo za svojo družino. To tiho in skromno življenje je črpala ne samo iz svojega značaja ampak tudi iz preproste in globoke vere, kar je bilo še posebej jasno v času njene dolge bolezni, ko je sprejela križ in ga vdano in potrpežljivo nosila za Kristusom, z velikim upanjem in z občudovanja vredno voljo do življenja.

Te duhovne darove rajne matere Rozke prinašamo danes na Kristusov oltar, na oltar večne božje ljubezni, ki je okrašena ne samo z rožami. Veliko lepši je danes okras duhovnih cvetic, teh njenih darov, ki se skromno in tiho pridružujejo daritvi kruha in vina. Njeno ime pomeni po latinško "roža". Umrla je na dan sv. Rešnjega telesa in krvi, na isti dan kot njena mati pred 20 leti in za isto boleznijo. To je na dan, ko z rožami posipamo pot Jezusovi navzočnosti med nami, sv. Rešnjemu telesu. Umrla je na dan, ki ji je z vidika vere obljubljal še en dogodek odrešenja: novo mašo njenega sina Janeza, ki jo je tako srčno želela dočakati. Pa Bog je že vedel zakaj tako. Mislim, da ni pretirano, če rečem, da je danes dan njene večne nove maše. Danes se pridružuje Kristusu, skrivnostno in mistično in tako s svojim združenjem z Bogom pripravlja sinu Janezu pot do oltarja in pot do velike skrivnosti Kristusove odrešilne smrti in trpljenja."

večja skupina iz Slovenije skupaj z inšpektorjem Stanislavom Hočevarjem. Mašo zadušnico je opravil zagrebški inšpektor Mirko Barborić, pogrebno slovesnost pa domači župnik. V imenu ljubljanske inšpektorije se je od rajnega Ivana poslovil inšpektor Hočevar in poudaril njegove zgoraj omenjene življenjske značilnosti. Pri maši in pri grobu na Kozari je ubrano prepeval župnijski pevski zbor. Prijetno presenečenje je bilo, ko se je profesor Eneo rajnemu Ivanu v lepi slovenščini zahvalil, da se je kot Slovenec toliko žrtvoval za hrvaško inšpektorijo in mlade kandidate, ki se pripravljajo na vstop v salezijansko družbo.

Martin J.

ROZKA VODIČAR

Dne 25. maja je v Zdenski vasi, župnija Dobropolje na Dolenjskem, umrla Rozka Vodičar, Francetova mati. Dopolnila je 55 let. Rojena je bila 7. februarja 1934 kot najmlajša od šestih otrok v bližnji Ilovi gori. Postala je mati treh otrok. Njen sin Janez je salezijanski bogoslovec in je na vzgojni praksi v Modestovem domu v Celovcu.

Živela je skromno, globoko in delavno. Prav te značilnosti so postale navdih za pogrebno homilijo, ki jo je ob slovesu 27. ma-

Pogrebno sv. mašo in slovo je vodil predstojnik slovenskih salezijancev, inšpektor Stanislav Hočevar, ob njem pa še 15 duhovnikov, župnikov domače in sosednjih župnij ter salezijancev. Dobropoljski pevci so ji občuteno zapeli v slovo.

JANEZ VODIČAR

Nekaj več kot mesec dni po pogrebu matere se je 11. julija Vodičarjeva družina iz Zdenske vasi pri Dobropolju ponovno zbrala ob odprtem grobu. Takrat je zemlja sprejela v svoje okrilje očeta Janeza, leto dni mlajšega od žene, ki je umrl 9. julija. Ob preizkušeni otrocih in sorodnikih se je strnila vsa vas, mnogi so prihiteli tudi od drugod, da so molili za rajnega očeta in ga pospremili na zadnji poti. Somaševanju 15 duhovnikov je predsedoval salezijanski predstojnik Stanislav Hočevar, ki je tudi vodil obred slovesa. Domači pevski moški zbor je z občuteno pesmijo spremljal slovo, govorniki pa so se poslovili od družinskega očeta, cenjenega krajana in dobrega človeka.

Od Francetovega očeta se je med mašno daritvijo poslovil tudi sorodnik Zvone Štrubelj in

ILINKA IRŠIČ

V sredo 2. avgusta, ko bi mati Ilinka obhajala svoj godovni dan in se spominjala velikega dogodka krsta, smo se poslavljali od nje in jo pospremili na zadnji poti na Žalah. Kajti zadnjo nedeljo v mesecu juliju, ko so se don Boskovi prijatelji, salezijanski sodruzniki, molivci za duhovne poklice in drugi zbrali na Rakovniku k duhovni obnovi in goreče molili: "Oče, v tvoje roke izročam svojo dušo#, je Ilinka že prestopila mejo smrti. Pogrebno slovesnost in sveto mašo je skupaj z drugimi štirinajstimi duhovniki vodil salezijanski inšpektor Stanislav Hočevnar.

Rajna Ilinka Iršič je bila članica salezijanske družine z vso dušo. Don Boska je spoznala na nekem študijskem potovanju v Turin. Tudi njen mož Andrej je od svoje stare mame prejel navdušenje za don Boska in tako je pred petimi leti za oba vzbrel poklic salezijanskega sodruznika. Od takrat se je gospa Ilinka vedno bolj zavzeto poglobljala v salezijansko karizmo. Ker je poznala glavne evropske jezike, je potovala na razna srečanja sodruznikov: najprej v Francijo, potem dvakrat v Belgijo in končno v Rim na svetovni kongres. Tu je bila izvoljena za svetovno konzulto za področje severne in srednje Evrope. Od takrat se je še bolj posvečala salezijanskemu poslanstvu: za sodrujništvo se je popolnoma darovala, zanju dotrpela tudi svojo težko bolezen. Svojo ljubezen do tega poklica je pokazala še deset dni pred smrtjo, ko je želela biti prisotna na zadnjem srečanju rakovniške skupine ob sloveu dosedanjanega voditelja don

Boskovich sodruznikov. Od meseca marca letos je že vedela, kako je z njenim zdravstvenim stanjem. Vendar se ni ustrašila, pač pa je še pohitela med sodruznike v Zagreb in Bonn (Nemčija). Nadržovala je še srečanja s češkimi sodruzniki v Italiji, vendar jo je smrt prehitela.

Njeno doslednost in zavzetost pri delu za božje kraljestvo je opisal tudi inšpektor Stanislav Hočevnar: "Zato smo se ob tej uri slovesa zbrali ob njej vsi, ki ji želimo, da bi bila v miru. Zbrani smo ob njej vsi, ki smo jo v življenju spoznali kot iskalko resnice in ljubezni. Zahvaliti se ji hočemo in jo hkrati prositi, naj v naši Cerkvi poživlja navdušenje in zavzetost vernikov laikov, da bi v občestvu z verniki - duhovniki, redovniki, redovnicami in škofi - skrbeli za rast Kristusovega kraljestva resnice, ljubezni in miru. Naša rajna sestra Ilinka je bila preizkušena s težko zahrbtno boleznijo - in z njo vsa družina - in vendar je" v ljubezni pri njem vztrajala. Samo o ljubezni je pravzaprav govorila. Ljubezen do Boga ji je narekovala, da je svoje življenje darovala za potrebe Cerkve.

Ob smrti Ilinke Iršič je poslal sožalno brzojavko inšpektorju tudi vrhovni predstojnik salezijancev Egidij Vigano: "Skupaj z vrhovnim svetom se pridružujem žalosti, ki je doletela inšpektorijo in salezijansko družino v Ljubljani zaradi smrti sodruznice Ilinke Iršič. S hvaležnostjo za služenje, ki ga je opravljala, zagotavljam molitve za dušo drage pokojnice in prosim božjega blagoslova za njene domače in člane salezijanske družine. Egidij Vigano."

Ivan Zupan

med drugim dejal: "Dragi oče Janez, v Jezusovi luči gledamo danes kot kristjani tvoje življenje. Prejel si krst v Jezusovem imenu. Hranil si ga z njegovim telesom, s kruhom življenja. V Jezusovem imenu danes zadnjič blagoslovljamo tvoje življenje in ga izročamo Bogu. Z Jezusovim zaupanjem in njegovo vero verujemo, da to, kar ti je Bog zaupal v globini tvojega duha, božjo podobo, živi in že uživa blaženost Boga. Verujemo, da je to, kar si po svojih močeh v življenju storil dobrega, že zasajeno na večni božji njivi. Ljubil si polje in rad si sejal, obdeloval in garal. Ne boš žel sadov visoke in mirne starosti. Bog te je poklical, da zdaj z njim žanješ pšenico nebeškega kraljestva. Teh 40 in nekaj dni po smrti žene Rozke se je v tebi usmerjal notranji pogled k Bogu. Teh 40 in nekaj dni je v tebi spregovorila resnica. Kakor da je tako moralo biti. Da prvi za tvojo ženo, ne samo v družini, ampak tudi v fari, odideš k Bogu tudi ti. Kakor da te je vez ljubezni klicala k večnemu združenju v Bogu. Da! Ljubezen je močnejša kakor smrt!"

Bogoslovca Janeza, njegovega brata in sestro in vso težko preizkušeno družino priporočamo iskreni molitvi bralcev Salezijanskega vestnika.

MOLITEV ZAUPANJA MARIJI

Presveta Devica,
mati Kristusa in Cerkve,
z veseljem in občudovanjem
se pridružujemo tvojemu magnifikatu,
pesmi hvaležnosti in ljubezni.
S teboj se zahvaljujemo Bogu,
čigar usmiljenje
„traja od roda do roda“,
za čudovit poklic
in različna poslanstva
vernih laikov,
ki jih je Bog poklical po imenu,
da bi živeli skupnost ljubezni
in svetosti z njim
in da bi bili bratsko združeni
v veliko družino božjih otrok,
ki so poslani,
da izžarevajo Kristusovo luč
in razširjajo ogenj Svetega Duha
s svojim življenjem po evangeliju
vsemu svetu.
Devica magnifikata,
napolni njihova srca
s hvaležnostjo in navdušenjem
za ta poklic in poslanstvo.
Ti, ki si bila
v ponižnosti in velikodušnosti

„Gospodova dekla „,
nam podari enako razpoložljivost
za službo Bogu
in za odrešenje sveta.
Odpri naša srca
za neizmerne perspektive
božjega kraljestva
in oznanjevanje evangelija
vsemu stvarstvu.
V svojem materinskem srcu
čutiš številne nevarnosti
in zlo,
ki vznemirja može in žene
našega časa.
A vidiš tudi
veliko dobrih zamisli,
globoka hrepenenja po vrednotah,
dosežen napredek,
ki že prinaša
bogate sadove odrešenja.
Pogumna devica,
navdihuj nam duhovno moč
in zaupanje v Boga,
da bi znali premagati ovire,
s katerimi se srečujemo
pri uresničevanju našega poslanstva.
Uči nas gledati na resničnosti v svetu
z živim čutom krščanske odgovornosti
in v vselem upanju
na prihod božjega kraljestva,
novega neba in nove zemlje.
Ti, ki si bila skupaj z apostoli
pri molitvi in dvorani zadnje večerje
v pričakovanju Duha binkošti,
izprosi njegov nov prihod
na vse verne laike, može in žene,
da bi v polnosti odgovorili
na svoj poklic in poslanstvo,
kot mladike na pravi trti,
poklicani, da prinesejo obilen sad
za življenje sveta.
Devica in mati,
vodi in podpiraj nas,
da bomo vedno živeli
kot pravi sinovi in hčere
Cerkve tvojega Sina
in bomo lahko prispevali
k utrjevanju resnice in ljubezni v svetu,
kot je božja volja
in v božjo čast.
Amen.

Janez Pavel II.

**Človeka, ki je krotak in ljubezniv,
bodo vsi ljubili: Bog in ljudje**

don Bosko